

Du är Stellan Wallert. Du föddes 1952, 1982 är du alltså 30 år gammal. Du bor inte längre hemma på Luntmakargatan 7 med Mamma och storsyster Lina. Nu bor du i ett främmande hus som du aldrig lyckats vänja dig vid. Det dröjde för lång tid för dig att flytta hemifrån. Navelsträngen växte ut igen.

I början på femtiotalet packade din Pappa sina kappsäckar och gick. Du minns inte hur han såg ut, du var ju ändå så ung då.

Du fick en annan Pappa istället som var mycket bättre, mosters man, Alexander. Han var fantastisk. Mamma och Lina och du tillbringade somrar, jular, påskor, helger hos dem, på ön Granhamn; det var er ö. Det här handlar om dig, din syster, dina kusiner (Petter och Rina), men framför allt om *Pappa*.

Stellan
mest kring 1982

Kära Ni,

tänk er Göteborg. Tänk er vampyrer. Tänk er vampyrer – i Göteborg. Inga spår efter Alex är ett vanligt friformsäventyr. Äventyret handlar om mig och därför är det väl inte mer än rätt att jag skriver detta förord. För för mig är Inga spår efter Alex speciellt just för att handlar om mig, men för er kommer det med stor sannolikhet bara att vara ett vanligt äventyr; kanske kommer ni att komma ihåg någonting, kanske en träffsäker mening eller ett fantastiskt samspel, kanske kommer allt att vara glömt när ni lämnar rummet, vem vet? Jag försöker inte göra er negativt inställda – men ni måste förstå att det handlar om mig, inte om er; jag är stjärnan här, inte ni. Det är bara så, det är inte jag som har skrivit det.

Om vad handlar Inga spår efter Alex? Inga spår efter Alex handlar inte om vampyrer, jazzande brinnande dvärgar eller om mörka hemligheter. Inga spår efter Alex handlar om mig, det handlar om minnen och drömmar, om hur minnet sviker oss gång på gång, om missuppfattningar och om riktiga och felaktiga slutledningar. Rättelse: meningen är att Inga spår efter Alex skall handla om allt detta, men till syvende og sist är det ni som väljer vad äventyret faktiskt skall handla om. Beslutet är ert – och mer er menar jag inte Er, utan er alla: Stellan och Lina; Petter och Rina. Det här är till för er.

Märk väl: allt som står i detta häfte är tvivelsutan sant. Många timmar satt jag i länstolen i mina engelska filttofflor med benen invirade i en filt och läste korrektur. När jag slutligen var klar övervakade jag

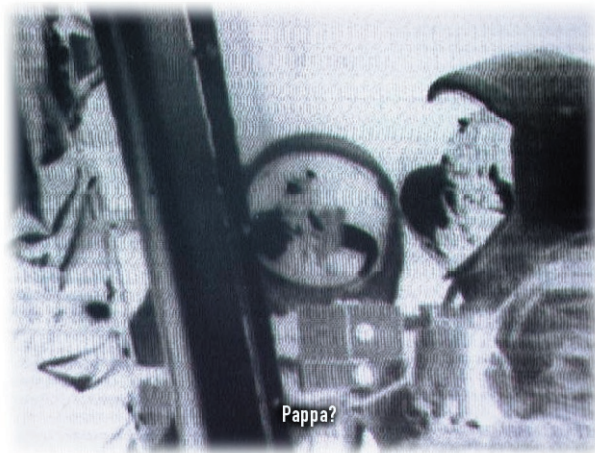
själv hela rättningsprocessen och stod själv vid valsarna för att försäkra att allt gick rätt till vid dupliceringen. Stavfel kan kanske förekomma, men innehållet är sant. *Vad är då sanning? Vems sanning? Sanning för vem?* Och det är här vi kommer tillbaka till ämnet igen, sanningen. För vad har verkligen hänt? Och hur upplevs de verkliga skeendena? Finns det flera sanningar och är de isåfall subjektiva och/eller ömsesidigt uteslutande? Och en sak till: att sanningen åldras som vin. *För det som hände 1969 kanske inte alls har hänt 1982, eller omvänt, och åtminstone inte på samma sätt.* Är mina minnen mina minnen?

Vad viktigare är, är att allting redan har hänt, eller så hände det inte. Ännu viktigare är att ingenting viktigt kommer att hända. Nu vet ni, det finns inga mörka hemligheter som skall upptäckas. Det är ni som måste fylla äventyret med innehåll, förlänga era tidigare liv, liv som Stellan och Lina; Petter och Rina. Ni kommer att förstå, småningom, ge er till tåls.

Min son Petter drömmer om att bli en stor författare. Det kommer han aldrig att bli, men det hör inte hit. Hursomhelst är det han som har satt samman dessa häften. Min blygsamhet förhindrar mig från att göra några större ingrepp; jag har bidragit med vissa vackra meningar och strukit andra. Jag ville inte att språket skulle vara så mustigt och löddrigt. Jag ville att vi skulle ta det litet lugnare och tänka efter före. Jag ville bara att det skulle vara vackert. För det är fint, när det är vackert. Vi ses på den andra sidan.

Vänligen,

Dappa

I en notis i Expressen nyligen kunde man läsa att en tolvårig pojke hade fått armen avbiten av en haj men att hans farbror hade jagat ikapp hagen, bant isär dess käftar och tagit tillbaka armen. Nu hade läkare sytt fast armen igen och allt var frid och fröjd. Detta hände naturligtvis i Amerika, var annars?

Tänk er Stockholms skärgård. Tänk er en Pappa som denna amerikanska farbror. Tänk er denna Pappa – i skärgården.

I.

Att leva på vår ö var inte alltid som att leva på en skärgårdsö. Ibland var det mer som att leva på en söderhavsö, på yttersta spetsen av något kargt i en Grekisk övärld eller någonstans i Syditalien. Men det var trots allt en skärgårdsö.

På vår ö bodde ingen Österman. Ej heller någon västerfeigubbe eller Söderman. Vi bodde där: Wallert och Söderlind. Pappa, Mamma, Mamma, Stellan, Lina, Rina, Petter, Johansson, Hermansson, Håkansson och tusen andra. Affärsbryggan sköttes och ägdes av Gunnarsson. Också kiosken.

Alla var vi skärgårdsbor. Men det var ingenting man talade om. Det var först senare. Vi var alla skärgårdsbor och rospiggar. Oavsett. Från Tjockö till Räfsnäs till Telje.

Vi hade inga invandrare. Vi hade fastlandsbor. Rospiggarna var inte fastlandsbor. Stockholmarna var inte rospiggar.

Att leva på vår ö var inte alltid som att leva på en skärgårdsö: vi översvämmades inte av sommargäster. När industrisemestern började ockuperades inte tältplatser av tält eller naturhamnar av båtar. På affärsbryggan satt inte Gunnarsson med ena foten på dieselpumpen med sin cigarett och såg anstormningen. Ön blommade inte upp. Vår ö var alltid lika öde. Vår som vinter. Sommar som höst. Det är faktiskt sant.

Vi var alla skärgårdsbor, skärgårdsbor och rospiggar. Men det var ingenting man talade om. Så var det bara. Precis på samma sätt som en pojke är en pojke och en flicka en flicka. Det är ingenting man talar om. Så är det bara. Det är först senare. Det är då det börjar bli farligt.

Vårt hus låg på vänstersidan när man seglade in i viken. Rakt fram affärsbryggan, snett till höger systrarna. Men det var också senare, och det skall vi heller inte tala om.

Vi kallade viken för Stillhetens hav. Pappa kallade vi för Pappa men han hette Alexander och alla andra kallade honom för Alex. Pappa var sjöpolis och varje morgon klockan åtta hördes ljudet i viken av polisbåtens tvåtaktsmotor och Pappa satte på sig poliskasken och gick nedför stigen ned till bryggan som fortfarande var daggvåt och klev upp på däck med en hand på relingen. Varje morgon vände han sig om så att han stod i fören när båten backade ut från bryggan och vinkade mot oss och log ett bländvitt leende. Samma leende som vi alla har på kortet, som vi fick av mamma sen när vi borde ha flyttat ut, och sedan försvann han bakom träden och båten vände sig och man kunde höra det avtagande motorljudet. Stillhetens hav blev åter stilla och eftersom det äntligen var sommar gick det utmärkt att vända sig inåt väggen och dra upp täcket och somna om. Vakna senare, alltid just detta senare, av kaffedoft. Masa sig ut i köket i söndriga engelska filttofflor och morgonrock och dricka en kopp med väldigt mycket mjölk i och lyssna på sjöfåglarna och båtarna och vinden. Titta ut på tomten och undra vad klockan var – inte för att man hade bråttom utan bara för att man var intresserad, för att jämföra mot gårdagen, för att hålla koll på statistiken. Fundera över dagen, byta om till gårdagens gamla paltor och sedan gå uppför tomten till Storhuset där mammorna varit igång sedan sjutiden och nu satt och väntade på sjörapporten och löste sommarkrysset i Allers och Svensk Damtidning. Det kan verka sorglöst. Man behöver inte ens anstränga sig.

Men det var då och nu är nu och nu är Pappa död och begravd, hans aska är spridd över havet i isrännan som han själv for på så många gånger mellan viken och Räfsnäs. Pappas skugga som hängde som regntunga skvar över vår ö. Pappas aska som förångades med vattnet till moln och sedan regnade ned på oss, hela sommaren efter, utan att molnen för den skull blev ett dugg blekare. Vi var alla svarta nu. Solstrålarna nådde oss inte längre. Vi trodde inte att Pappa kunde dö.

2.

Återvändo; att återvända. Trots att vi var här också på påsken och jularna är det mest somrarna jag minns. Träden hade friska, gröna löv som rasslade i vinden. Asp och björk och ek. När jag ser stugan nu är det som om det vore en annan stuga, snön ligger i tjocka ölmagar över tomten. Nere vid bryggan ligger isen tjock och obruten. Ingen Pappa har klivit ned med yxa och spett och huggit och bant en ränna och hållit den öppen under vintern. Båten är

uppdragen och lagd på rygg, kölen uppåt som en isblå tuppkam. Snö snö snö. Bomullstussar kring de röda stugorna. Sjöboden, Barnens hus och Storhuset, förbundna med en upptrampad stig.

Det stiger en tunn strimma rök mot himlen från skorstenen på Storhusets tak. I fönstret hänger en julstjärna trots att det bara är november. Träden och häckarna är nakna och avskalade. Man kan se från ena tomten till den andra. Borta vid komposten står granarna nedbäddade. Istappar som vampyrtänder från stuprännan. Snöglopp i sista stadiet av smältning på dörrmattan. Doften av nybryggt kaffe.

Pappa brukade alltid möta oss, hämta oss vid Räfsnäs med båten. Vi stod och spanade efter träbåten med Pappa vid rodret, längst bak vid den gamla Evinrudemotorn som hostade och spottade blod men som aldrig gav tappt. Han sattstod alltid längst bak, med handen på rodret och andra handen för ögonen till skydd från solen. När han såg oss vinkade han alltid, och vi och alla andra på kajen som inte visste bättre vinkade tillbaka. På så sätt blev Pappas ankomst alltid storstilad, kajen var fylld med förväntan inför vem det var i den lilla båten, nervös pinsam undran över vem det var de vinkat till. Pappa lade till vid bryggan, kastade tampen till Stellan och räckte mig handen och hjälpte mig ned i båten. Tog väskorna från kajen och lade i fören och lade en presenning över. Fick tillbaka tampen av Stellan och jag gav båten en knuff och Pappa gav motorn en signal att sluta gå på tomgång och vi vände båten, passerade militärbåtarna på högersidan som alltid var så stora när man såg på dem nedifrån fast de såg små ut från bryggan. Sedan satte vi kurs mot Granhamn och Pappa klappade sittdynan bredvid sig till signal att Stellan skulle komma bak och sätta sig. Jag satt i mitten på lådan med sjökort och flytvästar. Vi sade aldrig någonting, satt bara tysta och lyssnade på Evinrudemotorn och på havet. Vi var inte framme ännu, Pappa skulle inte säga hej förrän framme vid bryggan.

Det var så det alltid hade varit. Men inte nu. Den här gången hade vi åkt ut med passbåten själva, suttit vid ett slarvigt oljat träbord och haft filter om benen. Tittat på öbor som tittat på oss. Sett katter i flyttburar och småbarn i orange flytvästar. Stellan hade till och med rökt och det fanns inte utrymme för några förmaningar. Sedan hade vi gått tillsammans från ångbåtsbryggan, passbåten gick inte ända in längre, ensamma, omötte genom den snöbadande skogen upp till tomtens baksida, gått genom nysnön som var alldeles orörd fram till dörren och ringt på. Inte för att det var låst, för det var det inte. Inte för att vi kände oss nödgade att göra så. Inte för att det hörde till kutym för det gjorde det inte heller. Vi ringde på för att göra dem uppmärksamma på vår ankomst, för att på något sätt signalera

att vi var där. För att åtminstone bli litet mötta. Ställde skorna på skostället efter att ha slagit av nysnön mot dörrmattan. Såg ut genom fönstren över tomtens framsida, ned mot vårt gamla hus, Barnens hus där det var ljust och tänt och Rina syntes i fönstret. Det var klart, molnfritt, och våra fotspår skulle frysa övernatten och förvaras intakta till morgonen. Spår efter Stellan. Spår efter Lina. Inga spår efter Alex.

3.

Det är alltid märkligt att komma tillbaka till en känd plats efter så länge. Man förvånas över hur litet allting förändras. Jag ser Petters affisch på väggen som sitter där sedan tio år och det blir en tidsmaskin. Jag vänder mig om och plötsligt är jag tio år tidigare. Allting är som då, hela Barnens hus och Petter och Rina och jag har förvandlats till yngre kopior. Jag kan känna lukten av honungsmjölk. Jag bara väntar på att Pappa skall komma in till oss och säga godnatt. När vi var unga läste han högt för oss alla, läste ur Gormengast, härmade Flay och Swelter, ibland fick vi läsa – tvillingarna, Steerpike och Prunesqualler. Han fortsatte med det rätt sent, jag tror att vi var 15-16 när han lade av, och då var det inte för att vi ville det eller tyckte att han läste mossiga böcker, utan för att Pappa själv var trött, hade andra arbetstider eller hur det nu var. Han läste ur en massa böcker om månen, pressurklipp som han prenumererade på och böcker som han lånade på Norrtäljebiblioteket eller beställde via bokbåten.

Pappa vänder blad precis samtidigt som tidsmaskinen för mig vidare, nu framåt i tiden. Bränslet är denna gång en annan affisch, betydligt mer modern, förmodligen uppsatt av Rina med en bild av Challengerolyckan.

Nu är året 1981 och Pappa lever, sjukdomen finns inte i våra liv ännu, vi är friska, mammorna är friska och Pappa är frisk. Vi sitter här nere, vi har dragit oss tillbaka hit efter Pappas födelsedagskalas. Det är som vanligt den 21:a juli och det är exakt 12 år sedan människan för första gången satte sin fot på månen. Vi har precis kommit ned hit och Rina är obegriplig. Hon säger saker som: "Det blir ikväll!" och "Vi är åskledare!" och "Vi brinner!". Hon förväntar sig att vi skall förstå. Hon tvingar oss att delta i hennes månglekar. Hon är trettioett år gammal och ler med hela ansiktet och vill att vi skall ränna runt i trädgården och låtsas att vi är astronauter. Vi landar på månen för första gången. I fönstret i storhuset ser jag Pappa. Han tittar på oss, ler och vinkar. Han astronautvinkar med yviga, långsamma nollgravitationsrörelser.

Affischen framför mig och doften av honungsmjölk. Jag står i Barnens hus och året är 1982. Det är november. Någonstans i gränslandet mellan vinter

och höst. Kalendern säger höst, snön utanför säger vinter. Själv säger jag skitdetsamma och känner på ådringarna i träet i sekretären vid fönstret. Känner mig främmande för livet här, hör Rinas andetag på ovanvåningen. Ser Petters träskor på dörrmattan. Sätter mig ned vid bordet i det lilla köket. I kylen finns säkert mjölk och i skafferiet säkert honung. Det ligger ett par kastruller i skåpet till höger om ugnsluckan. Ekvationens lösning är honungsmjölk. Honung löst i mjölk värmd i kastrullen. Men jag är för lat eller för trött eller hatar att laga mat till bara mig själv. Alla tre antagligen. Men det är min plats vid bordet, i ett av skåpen finns nog min mugg kvar om ingen har slagit sönder den. Rina vänder sig i sängen på övervåningen, det knakar i träet. Här hör jag kanske hemma, jag kanske skulle kura ihop mig och lägga mig under bordet? Här i köket som luktar kök som det alltid har gjort. Jag har inga jobbiga minnen härifrån. Här lagade vi vår egen mat. Här rådde vi oss själva. Inga möbler här är gamla, avlagda. Nej, hur skulle det se ut. Är jag lika tossig som Rina? Det kanske jag är. Vi är ju iallafall släkt. Hon kommer härifrån. Här tillbringade jag mina somrar och mina jular och mina påskar. Så sitter vi ihop, hon och jag, och det är ingenting som går att ändra eller påverka. Det är så det är: allt har redan hänt. Allt som kommer att hända har redan hänt. Det enda som återstår är att minnas.

4.

Pappa var inte rädd för havet. Inte ens när det frusit till is. Han gick alltid tvärs över viken och mellan små öar och kobbar med sina snörkängor med isdubbar undertill och gummisula. Skidor åkte han ofta, till affären för att handla och drog pilsnerbacken efter sig över isen i ett rep om magen. Det var tampen på repet som en gång fäst köksdörren efter polisbåten och gungan vid trädet nere vid vattnet. Snön låg i vita drivor över tomtmarken och i glipan mellan fönsterkarmarna och fönsterglaset frös kondensvatten till is som hotade att spräcka träet om inte vi gick ut ibland och rotade bort det med en skruvmejsel som låg på en bräda över ytterdörren just för detta ändamål. Det hängde istappar som vampyrtänder i husknutarna, och av någon anledning rensade Pappa aldrig där. Det hände aldrig någonting, de ramlade aldrig ner och krossade någon, men hade väl heller inte skadat någon för det var så kort till marken. Inte som i stan där tapparna har tio meter ned. En gång såg jag hur det föll en stor iskoka från stuprännan bara en meter från ett barn i en barnvagn. Eller så är det någon annans minne.

5.

Min pappa var polis. Min pappa var astronaut. Min pappa fick träffa statsministern och gamle kungen. Min pappa sade att han hade evigt liv

utan att för den skull ha mött eller tagit emot Jesus. Min pappa hade alltid tid med mig. Min pappa sade aldrig "inte just nu" eller "imorgon, kanske". Min pappa hade blåa triksåer under den vita skjortan med en gul och röd triangel med ett stort "S" på. Min pappa lät mig sova ute på tomten i tält.

Min pappa var med om månlandningen, det var han som satt i det sista segmentet – det som gick i omloppsband runt månen i väntan på att Armstrong och Aldrin skulle bli klara nån gång. När allas blickar var vända mot månen, och ett litet steg för Niel Armstrong men ett jättekiv för alla andra, öppnande Pappa en kall pilsner och tittade ut i världsrymden och på klockan. Pappa orkade inte med berömmelsen. Han sade att rymdfönstret såg ut precis som en sådan där rund båtventil.

Min pappa låg lågt här, kom och gick som han ville. Min pappa var världens bästa pappa. Min pappa och jag hade hemligheter för alla andra. Min pappa fanns på riktigt.

6.

Rina är äldst. Sedan Lina. Sedan Petter. Sist jag. Jag sover i underslaven uppe på övervåningen; vi har fyra våningssängar i ett stort rum med två fönster, ett åt öster och ett åt väster. Väggarna löper rakt en halvmeter innan de blir tak och sluttar, faller inåt och stöder sig på varandra och på taknocken för att inte störta in. Österfönstret är rakt och högt och smalt och vetter ut mot trädgården. Västerfönstret är bredare, litet snett och vetter ut mot Stillhetens hav.

7.

Vårt hus är barnens hus. Stellans planscher pryder väggarna, i stora byrån ligger våra kläder och i den lilla byrån finns mina och Rinas. Klänningar och kostymer i garderoben på bottenvåningen. Den enda möbeln som inte är till för oss är ett gammalt arbetsbord, Pappas gamla. Det går sprickor i träet som obeslutsamma rynkor i gammal hud och solljuset speglar sig i lackflagor och den luktar polish och polityr. Där ligger alla Pappas gamla tidningar och papper och pennor. Numer används det bara till deklarationen; Pappa sitter nere hos oss och räknar debet och kredit och kräver av oss att det skall vara knäpptyst och lugnt. Vi lägger en soffkudde i den gamla moraklockan. Det krävs bara att en penna ligger fel på skrivbordet för att Pappa skall bli störd, fågelkvitter eller att Mammorna

frågar om han ändå inte skall med ut i båten. ”Det kan ju inte vara hälsosamt att bara sitta och räkna och skriva dagarna i ända.”

Hur väl de vill, hur fel det blir. Pappa kräver att få vara ifred, att få hålla siffror i huvudet utan att behöva svara på frågor stup i kvarten. Ibland måste Pappa försvinna en stund, en timme eller två, i ensamhet, bara för att kunna komma tillbaka igen.

8.

Bottenvåningens enda rum och kök luktar honungsmjök och ostsmörgåsar. Förmodligen inte egentligen, men det är så förknippat med Linas honungsmjök och ostsmörgåsar att man knappt kan vara där utan att känna just den lukten, vare sig den finns där eller ej. På så sätt är den egentligen alltid där.

Hur många kvällar har vi inte suttit där, uppkurade i tevesoffan framför teven och sett på Snobbar som jobbar, Helgonet, Drop-in, Polarstation Zebra svarar inte och Casinorevyerna? Den minimala hallen luktar mest Pappas oljerock och stövlar som han hänger där för att han inte får ha den i Storhuset för mammorna. På dörrmattan står det ”välkommen” med Coca-Cola-stilen, även om mycket av texten har skavts bort, trots att vi nästan alltid går barfota. Det är bara på morgonen och på kvällen, när det är blött och kallt i gräset, som träskorna åker på. På något sätt blir det alltid så att träskorna hamnar nere hos oss, som ett krigstidslager av skor, höga drivor av skor, och vi lånar träskor från Storhuset när vi går ned som också hamnar här, blir kvar här, flyttar hit, emigrerar. Pappas svarta träskor med stänk av vit målarfärg också. De brukade säga att vi snart kunde öppna en affär.

9.

Strindbergs samlade står hoptryckta på två hyllplan. Det är gröna ryggar, något vattenskadade, med guldtryck. Han fick dem istället för guldklocka och sedan flyttade han dem ned hit eftersom det stressade honom att de stod där olästa. Strindberg visste något, som vi inte vet. Brukade Pappa säga. Jag öppnade en novellsamling men stötte på ett ehuru på förstasidan och i slutändan läste jag Nordisk familjebok från pärm till pärm istället eftersom ordböckerna fanns uppe i storhuset och inte under några omständigheter fick flytta hit på samma sätt som träskorna. Böcker var något annat.

10.

Pappa hade en kartong med sig när han kom. Polisbåtens tvåtaktsmotor ekade i viken, Pappa ströp gasen och lät den glida sakta in mot vår brygga som en tyst fisk. När den var nästan inne vände han riktning, bromsade upp båten. Karl och Axel kastade åt oss tamparna som vi fäste i bryggan och sparkade ned de blå gummifendrarna som skydd för båtens sida. Karl och Pappa bar ned kartongen, Karl skrattade och log och Pappa plirade mot oss och hade en cigarett i munnen och svettpärlor i pannan. De bar kartongen som var ganska tung uppför stigen mot huset, gick förbi vårt hus innan Pappa stannade upp, stod stilla en sekund och gjorde en överdriven teatralisk min som skulle visa att han glömt något, som om han tänkte till, och sedan backade hela kortegen, vi som var i släptåg efter och karlarna med kartongen, ned till vårt hus och in till oss, genom hallen, förbi Pappas oljerock, över dörmattan och in i stora rummet. Pappa drog fram lågbordet och ställde kartongen ovanpå. Mammorna kom ned från storhuset för att titta de också. Vi var åtta personer i rummet och det var trångt och förväntansfullt. Pappa rev bort kartongpapperet plågsamt långsamt först så att han i ett enda ryck kunde blottlägga innehållet. Vi hickade till, allesamman utom Pappa och Karl som visste förstås, men inte mammorna, när vi såg teveapparaten. Pappa fällde nonchalant upp antennen och lutade den mot kanten i fönstret, stack in kontakten i eluttaget. Teven gjorde ett tjutande ljud och snart såg vi myrorna kriga över skärmen. Pappa visade noga var han lade manualerna och sedan sade han åt Stellan att ta in ettan och tvåan medan han följde Karl ned till båten. De slog ett manligt fast handslag och Pappa lösgjorde själv tamparna med den slocknande cigaretten i mungipan som hängde och slokade som ett blött halmstrå. Polisbåtens motor morrade otäckt och båten försvann ut i Stillhetens hav. Mammorna skakade på huvudet, tänkte väl på hushållsskassan, och försvann tillbaka in i storhuset och snart doftade det köttfärspaj och färskpotatis och fisk. Pappa satt i hammocken och såg ut över tomten och såg nöjd ut. Stellan pillade och skruvade och rattade och finjusterade. Det var innan vi visste att den teven skulle bli vårt fönster mot världsrymden. Och att de inte skulle visa Pappa i sin omloppsbanan.

11.

Pappa lärde oss att dyka i från bryggan. Han lärde oss simma och dyka efter en blåmålad sten som han slängde allt längre ut i viken allteftersom och det var stiltje och vattnet kristallklart som i den grekiska övärlden. Han visade hur man kastar sig i utan att slå emot botten hur nära ned det än är, hur man klarar sig länge under ytan utan luft och hur man andas genom ett vasstrå om man skulle bli förföljd av bovar och banditer. Pappa

var full av knep och trix, han saknade botten. Oavsett vad vi tog oss för visste han ett annat eller bättre sätt. Rina simmade bäst av oss allihop. Hon var som en fisk i vattnet, lång och smal och smärt. Hennes vita armar skar genom vattnet och sköt henne framåt med grace och fart. Hon var nästan lika snabb som Pappa och Rina och Pappa tävlade och vi stod vid bryggan och skrek och hejade så att det hördes över hela Stillhetens hav. Rinas kurviga och strömlinjeformade kropp och Pappas bredaxlade, brunbrända. Rinas simtag som knappt krusade vattenytan och hennes korta, svarta hår slickat utmed huvudet. Pappas armar som piskade skummet ur vattnet och sammanbitna tänder och röda ansikte och hals.

12.

Min pappa har sprungit hundra meter på tio sekunder blankt. Min pappa knep en mördare en gång med bara händerna. Min pappa var nästan två meter lång. Min pappa har däckat en tjur med ett enda slag. Min pappa var frisksportare. Min pappa åkte i en av de vita bussarna och räckte en hjälpande hand då det otroliga var verklighet och de oskyldiga var askgrå och undernärda och matades bara tillräckligt mycket för att de inte skulle bli smala nog att försvinna genom staketet. Min pappa var fäktnästare. Min pappa älskade färskpotatis med dill och en klick smör. Min pappa var med i frivilligbrandkåren och flög i slaget om Storbritannien. Min pappa var överste. Min pappa var chef för IB. Min pappa visste att de lyssnade på våra telefonsamtal, att bruset i linorna och klicken är ljuden när de byter band, att det är då det gäller att tala fort, fort, för då har de inga bevis. Min pappa kunde fyra meningar på ryska. Min pappa kunde beställa öl på sexton olika språk. Min pappa visste skillnaden mellan fin och dålig whisky. Min pappa har seglat jorden runt. När Pappa dog skulle Tony Curtis komma på begravningen. Och vice versa.

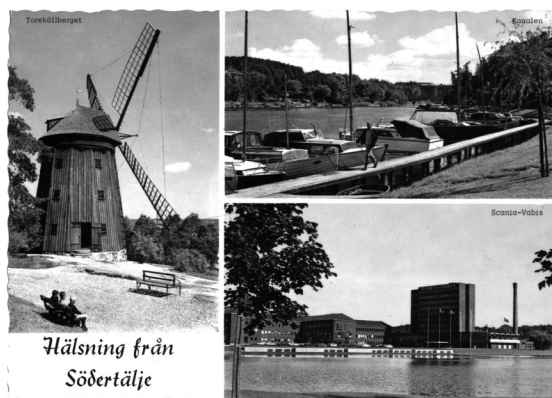
13.

Pappa köpte skidor till alla utom Petter som fick ta hans gamla avlagda. Isen hade inte lagt sig ännu, men det var skare på snön och det var innan hela mänskligheten samfälligt glömde av att man kunde åka skidor utan i förväg uppkörda spår. Vi gav oss av inåt ön till med termosar med varm choklad, nybakta kanelbullar. Pappa hade vitgrå vinterkläder så att han såg ut som en frivillig i finska vinterkriget fast med röd toppluva med en tofs som hängde i en femton centimeter lång garntråd. Vi låg efter honom med blicken fästade på skidspåren efter honom och den gröna Fjällrävenryggsäcken som doftade kanel. Vi såg rävar i vinterskrud och harspår och Pappa berättade sådant om skogen som vi inte visste, särskilt inte om vintern. Vi fikade och tittade på isen som blev allt tjockare undan

för undan och sträckte sig längre och längre ut från strandkanten. Vi fikade och lyssnade på Pappa som berättade om djuren om vintern, om vinterpälsar och iden och ekorrars vinterförråd och möss som sover under snötäcket. Vi fikade och sedan satte vi på oss skridskor och åkte på vingliga ben över en liten insjö där istäcket var tjockt och skrovligt och Pappa lärde oss att göra piruetter och åttor. Vi fikade och sedan tog Pappa fram såg och yxa och vi gav oss ut var och en för att försöka hitta den finaste granen och Pappa hittade en gran som inte var för hög och inte var för kort och inte hade för stort omfång utan var alldeles lagom. Vi fikade och sedan tog vi oss ut på isen och Pappa sågade upp ett hål för var och en av oss och vi tog våra korta spön och Pappa och Stellan och Petter turades om att sätta på maggot till alla och sedan sänkte vi ned betena under isen och väntade; såg på kondensmolnen från våra utandningar, väntade och väntade på en svag ryckning i linorna. Pappa drog upp fisk efter fisk, han log med hela ansiktet. Han bröt mot reglerna och talade till fisken, lockade på den. Han lösgjorde fiskmunnarna från kroken och visade med händerna hur stor fisken var som han just dragit upp. Rina fick också en fisk och Petter fick två små. Vi fikade, och Pappa delade upp fisken som han dragit upp jämnt mellan oss och själv behöll han bara den stora för att det skulle bli rättvist. Vi surrade ihop grangrenarna så att granen blev nästan konformad och tunnare och lade den på en presenning och spände den efter oss och drog den genom skogen hem och ställde upp den på tomten till allmän beskådan. Vi fikade och sedan åkte vi hem i Pappas spår. Kanelbullarna var sådär färska och goda och smälte i munnen tillsammans med drickchokladen.

14.

Min pappa har fångat sill med bara händerna och dykt efter pärlor i Adriatiska havet. Min pappa har trålat i östersjön och bordats av ryska militärfartyg. Min pappa har jagat björn tillsammans med en negerkung. Min pappa har skakat hand med Gagarin. Min pappa berättade för mig hur det kändes att gå en rymdpromenad.

15.

Pappa bodde en sommar i Grekland tillsammans med Göran Tunström och Leonard Cohen i ett hus på ön Hydra. Solen stekte dem och de blev röda tillsammans. De drack Raki och kräktes tillsammans i ett vitkaklat badrum med ett hål i

golvet istället för toalettstol. Allt var bra tills kvinnorna kom, sade Pappa, och rynkade på ögonbrynen så att de nästan möttes mitt i pannan och rös som av ett obehagligt minne. Ute i vardagsrummet var golvet vulkanrött av rektangulära stenar på diagonalen och i mitten stod en enorm svart flygel med svarta tangenter som negerkukar och strängar som var så spända att man trodde att pianot skulle implodera vilken sekund som helst. Det fanns inga dörrar, alla dörröppningar hade valvbågar och draperier och när man älskade hördes det ända ned till stranden där vågorna aldrig upphörde att rulla in och rasera sandslott och kärlekskranka meddelanden skrivna med en pinne i sanden. Då och då flöt det upp maneter på stranden och hade man väl bränt sig fanns ingenting annat att göra än att supa sig full sade doktorn sade Pappa och det var precis vad vi gjorde. Vi söp och skrek och våra fötter svullnade och blev röda som signalkräftor. Vi skrev så att fingrarna blödde och fick märken efter typerna på tangenterna och papperena rullade ihop sig i den enorma middagshettan. Vi satt på taket i solen och skrev i ett ljusrus, kanske det som inspirerade Hrabal, men det var år senare, och då var vi alla hemma igen, Tunström och Cohen och jag, men på olika ställen och av olika anledningar. I kikaren såg man hela ön, fastlandet i fjärran och Kreta som en avlägsen prick i bakgrunden. Pappa hade med sig en bozuki hem och varje gång han spelade på den (han spelade som om det hade varit en gitarr) blev alla som galna, fåglarna lyfte från träden och Bosses och Anns hundar tjöt på andra sidan syrenhäcken. Pappa slog sönder bozukin mot ett klippblock på Ängsö och sedan begravde vi den bakom gamla dasset bakom storhuset och sedan var det inte så mycket mer med det. Jag har alltid velat åka till Grekland.

16.

Min pappa är starkare än din pappa. Min pappa har spelat i samma band som Clabbe. Min pappa vet var gränsen går, även om man själv måste upptäcka den, och inte bara kan berätta och få någon att förstå. Min pappa vet hut. Min pappa sätter ett likamedtecken mellan förnuft och ansvar. Min pappa tycker att det viktiga är att människan kommer till månen, inte att det blir ryssarna eller amerikanerna som vinner. Min pappa är pragmatiker, han åker med den som har raketen först färdig. Min pappa skulle offra sitt liv för någonting han tror på. Min pappa skulle aldrig ljuga. Min pappa har ryckningar ibland i vänstra ögonvrån.

17.

Jag tänker inte börja med att säga att det kom med ett vanligt enkelt telefonsamtal. Men det var det det gjorde. Men den här då: Doktorn ringde till Pappa om några provsvar. Proven var ren rutin, Pappa ansåg att

eftersom han besiktigade bilen varje år, drog upp båten och iordninggjorde den varje vår och höst och skruvade isär och fettade in sin tjänstepistol månatligen kunde han lika gärna gå till läkaren och få sig själv undersökt en gång om året. Han blev lugnare och mammorna blev lugnare. Och sedan kom det här telefonsamtalet. Det ringer, Pappa svarar och sedan går han ut genom dörren och ned till bryggan, sätter sig i båten och försvinner utan ett ord och likblek i ansiktet. Om Pappa var en stålman i alla avseenden var hans läkarskräck undantaget som bekräftade regeln. Pappa märkte allvaret i doktors röst och förmodligen kunde han förstå hur det egentligen var fatt med honom bättre genom att se och lyssna på hur läkaren framförde sitt budskap än att lyssna på vad han sade.

Doktor berättade för Pappa hur det var ställt med honom, vad proverna visade och hur länge Pappa hade kvar att leva. Sedan skakade de hand, Pappa satte sig i båten och åkte hem. Pappa var inte den som gick och drog på något.

Han samlade oss alla och berättade hur det var fatt, villkoren för det hela och hur det skulle bli i framtiden. Sedan beställde han kåldolmar till middag och gick och slog sig ned i tevesoffan för att se klockan-sex-nyheterna och då hade förbudet att tala om det redan trätt i kraft.

Det gick fort utför sedan. Han gick ned i vikt fort, förlorade färg och ögonen blev glansiga och matta som om han just hade gråtit. Det var onaturligt att se Pappa sådan. Den enda gång jag såg honom gråta var den gången med Rina. Synen av det tog mig egentligen hårdare än allt det andra, det var först när jag såg Pappas reaktion som jag förstod hur allvarligt det hela egentligen var. Pappa slösade inte direkt med tårarna, han var inte sådan. Inte ens sedan.

Efter tre månader hamnade han på lasarettet för övervakning, låg där ytterligare två och kom sedan hem för att vistas hemma de sista dagarna. Det fanns ju egentligen ingenting man kunde göra för honom på sjukhuset, och Lina erbjöd sig att komma hit och bo här över helgerna. Det var bra för alla, för mammorna, men speciellt för Pappa. Precis som Mormor sade han alltid att han ville dö i stillhet i sin egen säng. Jag är glad att han fick som han ville. Han om någon förtjänade det.

Jag vet egentligen ingenting om hans sista tid. Jag såg honom bara någon gång på sjukhuset, bara Lina vet nog hur han hade det, eller åtminstone hur det kändes. Kanske mammorna. Terminalvården var för jobbig för mig för att jag skulle orka sitta hos honom. Hans första månader hade jag inte förstått vad som skulle hända. Ett

sådant budskap kommer väl alltid från ingenstans och det är undertecknat och oåterkalleligt och så får det bli så. Hinner man inte med att ta adjö av sin Pappa trots att man får nästan sex månader på sig kanske det är meningen att man inte skall göra det. Hans aska spreds över havet, vill jag honom något är det meningen att jag skall gå ned till bryggan, bara. Inte en krusning på Stillhetens hav. Inte ett spår efter Pappa. Jag tror inte att han kan höra mig.

18.

Pappa blev inte ens pensionär. Så sent som för ett år sedan var det ingen som trodde att det skulle bli så här. Inte så snabbt, inte så snöpligt. Vi förväntade oss alla att Pappa skulle leva för evigt. Det eller en hjältedöd med skarpa kontraster, teatralisk, självvald och uppoffrande. Att slutet skulle bli så svagt, så bittert, kunde vi aldrig tänka oss. Det stämmer inte överens med Pappa, eller med Pappas minne heller, för den delen.

Alla var där. Som om det vore Pappas födelsedag, men ändå inte. För om det var Pappas födelsedag – var var Pappa? Var var det egenkryddade brännvinet? Långbord med vita dukar nedhållna av stålkulor och kakfat med flera våningar och praktiska handtag av förgylld mässing. Stämningen var avmätt, dyster. Pappa hade aldrig låtit det ske. Pappa hade heller inte gillat det. Dessutom var det snö överallt.

Sedan reste sig Farbror Anton och höll tal. Han stod som ett vingligt och vindpinat träd vid ena kortändan och sökte efter ord som han hade tappat bort. När han talade förr tystnade tillochmed koltrastarna och stararna. Alla ville höra på Farbror Anton. Han hade en sån där mun som liksom formade alla ord precis rätt. Han sade och kunde säga "horder av middagsgäster" och "härskaror av mygg" utan att det lät annat än precis i sin ordning. Nu satt han bara där och lät myggorna suga musten ur honom med sitt överkammade vita hår och fläckar på västen. Såg sig omkring som om han egentligen inte var riktigt närvarande, eller kunde förstå vad alla sade, och sedan plingade han i glaset med knivsändan och reste sig. Orden kom stötvis och pauserna var långa. Precis som pappa på slutet. Alltid satt Pappa vid kortändan mitt emot och höll med, inflikade ett "ja", eller "nej", eller ett kraftord på rätt ställe som om det hade varit en gospelkyrka. Nu när han inte var där var det något som saknades och jag satt och undrade om jag borde fylla i, hålla med, men vågade inte.

Att Pappa plötsligt skulle bli sjuk, att Pappa plötsligt skulle dö, kunde ingen av oss förstå. Särskilt inte Anton som nog räknat med att dö långt före Pappa. Det var ju trots allt över tio år dem emellan. Pappa var borta och vid

kortändan av bordet stod ingen stol. Det var en bra lösning och mestadels tänkte man inte på det. Det var som om man väntade sig att Pappa när som helst skulle komma in genom dörren, öppna den lite bryskt som vanligt, sparka igen den efter sig med stöveln, kasta kasken mot hängaren och missa med en hårsman. Som om vi alla sneglade mot dörren eller lyssnade efter dunket från polisbåtens motor.

Bosse gick sist. Han vek upp en gren bara och gick rakt igenom den kala häcken på det stället där det brukade vara en passage förr så att det är glesare nu. Bara trettio meter från dörr till dörr. Mindre än en minut om man vill låna verktyg eller en kopp socker. Han känner sig nog behövd här, av mammorna, Bosse, och det är inte att undra på. Vi skakade alla hand med honom och han lade andra handen över och tryckte till så att det blev som ett sigill. Litet stelt och onaturligt att skaka hand med närmsta grannen tyckte jag och sedan gick han hemåt och hängde litet med huvudet. Ena hunden dog också i somaras och ligger begravnen på andra sidan häcken.

Sedan äntligen ensam. Mammorna ville själva plocka undan. De var trötta och ville vara ifred. Ville gå och lägga sig fast klockan bara är sex. En hel dag utan ordentlig mat, bara kakor och tårter och kaffe så att man blir alldeles jolmig och tung i magen och måste äta någonting riktigt för att inte må illa. Vi gick ned till oss, där vi brukade bo om somrarna förr, och pustade ut. Vi kände likadant allihop, utom Rina, som frågade efter Pappa. Tänk att det skulle bli så här.

Stugan såg sig ganska lik ut. Samma gamla planscher och affischer som för tio år sedan. Våningssängarna på vinden och utsikten över viken och affärsbryggan var den samma, fast viken är täckt av is nu, och bara en smal ränna av vatten för passbåten fanns. Jag minns att pappa gick över isen på skidor ofta, när vi var små, och Pappa ville alltid komma fortare fram, skida över isen, istället för att gå landsvägen. På samma sätt som han alltid ville ro dit på somrarna. Han brukade ha matvarorna i en stor, grön ryggsäck som farfar köpt på i England efter kriget och pilsnerbacken drog han efter sig i ett rep om midjan.

Tänk att det skulle bli så här. Så oväntat, så annorlunda än vad som var tänkt, än vad som var planerat. Om tre år skulle de ha varit gifta i trettiofem år.

19.

Så länge jag kan minnas har Pappas födelsedag firats väldigt intensivt. Förmodligen av flera anledningar. Dels är Pappa mycket för att fira: allt från jular till midsomrar och namnsdagar. Dels är Pappa väldigt egenkär. Dessutom är det två mammor som går på i köket, skriver invitationer, placeringslistor och slamrar med koppar och fat. Lever man under samma tak som dessa tre organisatörer under hela juni månad då kakor bakas, brännvin kryddas och alla möblerna i vardagsrummet bärs ut i trädgården så att mopparna och trasorna skall nå överallt och i alla hörn är det lätt att sakna ork då det till slut faktiskt är Pappas födelsedag, och gästerna står i farstun med finkläder och presenter. Pappa slår i av sina egenkryddade snapsar, ibland faller det ett stillsamt juliregn och mellan lunchmaten och kaffet håller farbror Anton sitt stora tal till Pappa fast mest till sommaren och nöjet att få samlas och prata om allt. Ibland tänker jag att några av gästerna kommer mest för att få höra farbror Anton. Bosses och Anns hundar springer runt runt och tigger vid bordet och vi måste mata dem i hemlighet eftersom vi inte får.

Litet senare drar vi oss undan, alla kusinerna, ned till oss, ned till Barnens hus, där vi får vara i fred, och festandet och ståhejet blir som en varm ljudkuliss i bakgrunden. Alla de vuxnare är litet rödlätta nu, och snart kan vi höra snapsvisor. Vi hör Pappas röst, litet tydligare, litet högre än alla andra. Fast han sjunger inte högst, genom två väggar, över daggvått gräs, tio tolv meter och sju trappsteg och genom ytterdörren.

Det har alltid gått till så. Vi är inte barn längre, men vi träffas så sällan att det ändå känns rätt att dra sig undan och få vara för oss själva. Det är en del av traditionen. Alla förväntar sig att vi går ned. När vi smet ned till huset i somras visste vi inte att det skulle bli Pappas sista födelsedag.

20.

Pappa bjöd hem Paul Petersen på en kopp kaffe och mazarin. Båten låg uppdragen på landbacken och skulle repareras, ses över, motorn smörjas och kölsvinet matas. Vi avbröt dem tio tolv gånger med olika frågor om lack och skrapning och olika bultars olika tjocklek för att det inte fanns i Pappas anteckningar i den röda skrivboken som Mamma hade skrivit "Båten" på med blå kalligrafipenna.

Paul Petersen hälsade på oss mycket artigt och tittade intresserad på när vi röda i synen ställde våra frågor och Pappa gav ett utstuderat svar och skissade med fingret i luften för att förtydliga. Paul Petersen drack av mammornas kaffe och bet ett bett i den hembakta mazarinen och smulorna

på bordet lockade till sig en sådan där fågel som flög till Ekelöf och Lars Forssell. En fjädermusa och Paul blev inspirerad. När vi för sjunde gången knackade på och bad att få ställa en fråga tog han en autografpenna och började klottra ned en sångtext på en servett, en av mammas vita lanneservetter, men Pappa visade med handen att vi inte fick störa Paul, inte ens för att ge honom ett vanligt, vitt pappersark. Pappa visste vad det innebar att bli störd i arbetet, och nu tog han på sitt ansvar att Paul Petersen inte skulle bli avbruten, inte förlora sitt flyt.

Paul Petersen kastade fram ett par bokstäver och Pappa spelade på gitarren; Paul nynnade och skrev på servetten. När allt var klart sjöng han för Pappa som blev nästan tårögd och rörd och satte Mamma att kopiera Pauls anteckningar på skrivmaskinen. Själv behöll han servetten och ramade in den över hängarna i tamburen. Då och då tar han fram gitarren och spelar låten. Då får jag och Petter knäppa med fingarna i takt och leka doa-doa-kör. Pappa sjunger med sin bästa röst och vi knäpper och mammorna i köket upphör med disken eller strumpstoppningen och bara sitter tysta och lyssnar. Lina och Rina tittar på oss och försöker att inte skratta.

Pappa sade att att om båten bara hade varit sjömessig och han hade haft reservtankar hade han gärna kört hem Paul själv, men nu fick det duga med att följa honom till affärsbryggan och vänta passbåten. Innan Paul klev ombord på passbåten gav de varandra en sån där sällsynt och uppriktig manlig kram. Passbåtsmotorns dunkande var som ett rytminstrument och Pappa hängde gitarren om halsen och spelade ur minnet och Paul Petersen stod längst bak i aktern och sjöng som om han vore Gene Kelly, och alla som bodde i viken stack ut sina huvuden genom fönstren och nynnade melodin som var en sådan där som lätt sätter sig på hjärnan på en och som man kommer på sig själv med att jämt gnola sedan. Paul sjöng och försvann bort med passbåten men sången var inte mindre sann för det.

Vi kunde texten långt innan vi lärt oss tala engelska och det var först då vi förstod, texten, Paul, Pappa och vad som egentligen hade ägt rum den där speciella morgonen när Paul var på besök. Några veckor senare kom det en vinylskiva på posten till Pappa i ett rekommenderat brev och Pappa lade den bland de andra skivorna i skåpet och tog bara fram den och spelade den riktigt bra och riktigt dåliga dagar. De bra dagarna fyllde sången, laddade den på något sätt så att skivan blev statisk och drog till sig allt dammet, och de dåliga dagarna gav den, och Pappa sög i sig av all den där energin. Det hjälpte oftast att lyssna på Pauls visa.

21.

Minnen. Ibland är de på riktigt. Ibland är det någon som har sagt något, ibland har man bara fått för sig, efterkonstruerat, tänkt en tanke och tagit den för sann och lagt andra sanningar ovanpå. Ibland är det nästan sant, man har bara missuppfattat. Ibland är det helt fel. Ibland är det en ren lögn. Ens egen eller någon annans. Jag har så många minnen av Pappa som jag vet inte stämmer. Jag vet att det är så, för i böckerna står det annorlunda. Och jag äldre nu, tror inte på allt som alla säger. Önskar inte lika mycket att allt skall vara stort och fantastiskt. Jag trivs bättre i verkligheten.

Vad som förbryllar mig är att jag inte vet vems felet är. Vem har lurat i mig allt detta, är det Pappa? Hur i hela fridens namn kommer det sig att Pappa har sagt allt det här? Hur kunde jag köpa allt det där? Det är väl med det som med allt annat, men det bekommer mig inte. Det var ju rätt oskyldigt, bara att man blir osäker när man vuxit upp. Ibland kommer jag på mig själv med att tro på fullkomliga vansinnigheter. Men det är väl så för de flesta antar jag. Skit samma. Huvudsaken är att jag inte tror på det nu längre.

Det finns så mycket man vet som man inte har någon anledning att ifrågasätta som man har all anledning att ifrågasätta.

22.

Det var beckmörkt ute; när man försökte titta ut genom fönstren såg man bara en svart spegelbild som inte skulle ha gett någon rättvisa. Det var den första nattfrostn tror jag, och små, små vattendroppar bildades på glasrutornas insida och tidningssidorna på dagstidningarna i fönstret veckades eller

rullade ihop sig. Det kom ljud från Bosses och Anns, granntomten, som om de slogs eller grälade. Pappa hade precis somnat och låg och dånade på locket till kökssoffan som en ung Kronblom och Mamma hade just lagt en filt över hans ben som annars hängde över karmstolen ute på den inbyggda verandan.

Då hördes plötsligt en skarp knall, som av ett pistolskott som fyllde hela viken kastades mot klippställarna på andra sidan och kom tillbaka mot oss så att det lät som ett jättelikt smatterband. Pappa kom på benen och var strax barfota på andra sidan dörren på väg mot Bosse och Ann; benen som pistonger, varje steg ett jättekliv och kastade sig rakt genom häcken och till andra tomten. Vi rusade förstås efter, allesamman. På andra sidan

var bara natten, släckt i huset och bodarna och daggvått och kallt i gräset genom strumporna. Hundarna skällde och gläfsste. Pappa var försvunnen. Storhuset var mindre än tio meter bort men kändes ruskigt avlägset. Det var mest hela situationen som var skrämmande.

Pappa hörde steg, hörde någon flåsa och springa bort från huset. Han svängde, löpte tyst längsmed häcken och upp mot vägen som sträckte sig längsmed vattnet, bara femtio meter från stranden och avgränsade tomternas baksidor (vattnet framsidorna). Pappa såg bara en silhuett och tog ett par tysta, barfota språng och kastade sig sedan som en superhjälte eller Zorro över mannen och fällde honom till marken. Han låste hans armar i ett polisgrepp och ropade sedan på oss att vi skulle komma till honom med hans jacka och en ficklampa. I jackan låg ett par handklovar och snart hade vi en livs levande bov i köket med blöta byxben av daggen, rödblossande vänsterkind och vägsmutts på knän och skortbröst. Han hette Lars och var tjugonio år och drack sitt kaffe i en röd emaljugg med båda de handklovade händerna. Först en klunk kaffe och sedan ett bett i havrekakan som Mammorna ställde fram. Pappa gav honom en rejäl utskällning, läste lusen av honom i väntan på Polisen. Bosse och Ann satt i köket, Ann var väldigt uppskakad och Bosse tröstade, annars hade han nog velat vara ute med Pappa och skälla.

Pappa ledde ned honom som en straffånge till bryggan när polisbåten kom och knuffade honom framför sig upp på däck. Han stod kvar på bryggan och vinkade efter båten. Överallt var tända ljus i fönstren kring Stillhetens hav; Pappa stod som en världstenor på scenen i ljuset från alla dessa fönster, nonchalant bortvänd och vinkade mot polisbåten som försvann. Sedan tog han ficklampan med sig ned i sjöboden och försvann ett tag. Sorterade verktyg eller bara satt och andades i tjär- och limlukten. I den trånga boden blev han åter Clark Kent, rättade till slipsen och borstade av kläderna så att ingen skulle kunna ana att han bara timmen tidigare flugit genom nattmörkret och slagit ned på skurken som pilgrimsfalken, världens snabbaste djur. Rökte en cigarett. Gick tillbaka upp till Storhuset, klädde av sig, lade kläderna i en enda röra och sjöng så att det ekade i duschen. Sedan spelade han ett parti svälta räv i morgonrocken, vann och gick och lade sig med ett leende på läpparna.

23.

Pappa spände en dörr efter polisbåten och lät oss åka. Det var -69. En riktig het, jävla sommar och solstrålarna skar röda streck i huden som föll av i flagor och lämnade vita spår i det torra, törstande sommargräset.

Pappa var så slut efter jobbet att han bara kollapsade i hammocken och mamma baddade hans panna med en vit linneduk och vi drack hallonsaft och flädersaft på baksidan av huset där det gudskelov var skugga mestadels. Jag gick ned fyra kilo trots att jag proppade mig full av bullar och rulltårta och låg och flämtade i en solstol med utsikt ut över viken, den som vi kallade för Stillhetens hav.

Det var dörren mellan verandan och vardagsrummet och det var viktigt att Mamma inte fick veta. Såvitt jag minns hade den aldrig suttit i dörren, bara stått lutad mot väggen i sjöboden och tagit plats. Mamma sparade alltid på allt. Mamma sade att man kan aldrig så noga veta. Jag minns att det var -69, för det var året då President Nixon var i Kina, Apollo 11 stod i startgroparna och Pappa fäste dörren efter polisbåten och lät oss åka; satte fingret framför munnen och sade att det var viktigt att Mamma inte fick veta något, och polisbåtens tvåtaktsmotor lyfte upp oss och dörren så att vi gled på ytspänningen som en skraddare och vi blev solbrända och saltstänkta där vi for i skytteltrafik mellan Räfsnäs och Fejan på den oljade dörren.

Polisbåten hade ett djupblått skrov och resten var bländvitt, vi tjänade fyra kronor varje lördag genom att putsa och skura båten, men det var inte så mycket för pengarna som för att båten skulle vara där som vi gjorde det. Vid vår brygga låg polisbåten, stor och vacker och pampig och olik alla andra båtar på bryggorna som låg utmed Stillhetens hav. Den enda båt som kunde mäta sig med den var teaterbåten, men den var för stor för att lägga till vid affärsbryggan och fick nöja sig med ångbåtsbryggan tvärsöver ön på andra sidan och det var så långt bort att då räknades det inte. Vi tjänade en krona var och varje lördag lade vi samman varsin tjugofemöring av de fyra så att vi fick en krona tillsammans och med de pengarna tog vi roddbåten och rodde över till affärsbryggan och gick till kiosken och plockade en hel påse med tvåöres och femöres och sedan satt vi och åt och åt på framsidan för att hinna innan kolorna smälte till en enda klump i hettan. Sedan lade vi dörren i vattnet nere vid bryggan och polisbåtens motor spann och kom upp i varv och sedan förde kaptenen spaken framåt och släppte lös motorkrafterna, propellrarna sprutade vatten och tryckte oss framåt med ett sjuhelvetes ryck och man höll så hårt om repet att man fick mönstrade avtryck i huden. Det var femton meter lina mellan båten och dörren och vi stålsatte oss för rycket. Polisbåten stegrade sig och slungade hav och

skum åt sidan. Vi red i kölvattnet och såg vågorna slå mot stränderna så att båtarna vid bryggorna guppade och slet i sina förtöjningar som om de blev inspirerade och fick lust att följa med. Pappa stod i aktern med händerna på relingen och log mot oss med hela ansiktet. Som om det var han som stod på dörren; som om han kunde se och uppleva det genom oss; som om det kittlade eller retade ett gammalt minne.

24.

Pappa som var vår hjälte. Hur kunde han plötsligt bli sjuk? Så sjuk att det inte fanns någonting att göra åt det? Pappa hade aldrig varit sjuk förr. Nu låg han där i en säng på lasarettet och såg väldigt liten ut i vita sjukhuskläder, trots att man brukar säga att vitt framhäver all kroppskurvatur och att tjocka människor skall bära svart. Han låg där i sängen och orkade ingenting, sade mycket litet, och ville inte bli lämnad ensam. Pappa som alltid hade varit så stor och stark, som alltid hade varit så säker och så trygg och så lugn.

Trots att radion var på i köket i Storhuset kändes det egendomligt tyst, som om hela tomten var märkt av Pappas frånvaro och låg och väntade på vad som skulle hända nu, väntade på det oundvikliga, som om till och med träden och fåglarna och ödlan bakom stengärdesgården visste. Det var ingen sjukdomskris eller vändning som vi väntade på. Vi väntade på dödsbudet.

Det var svårt att tänka på annat, men vi försökte. Det var svårt att tala om annat, men vi försökte. Det var antingen det, eller att stilla tiga, stilla sitta. Den egendomliga tystnaden låg som en kvävande slöja över oss alla där vi satt, väntade. Vi tänkte tillbaka, mindes. Det var det enda som var tillåtet; alla tankar om framtiden var tabubelagda, refererade alla tillbaka på ett och samma villkor – om Pappa levde, eller om Pappa var död. Vi mindes tidigare somrar, när vi fått åka vattenskidor efter Polisbåten på en gammal dörr. Vad fort det gick, och vad roligt Pappa hade. Han hade minst lika roligt som vi då. När det var inbrott hos grannen, och Pappa sprang ikapp och fångade tjuven i bara nattsärken. Pappa som alltid varit vår hjälte, som alltid hade haft ett vänligt ord över till oss, alltid varit på vår sida, alltid sett efter oss, stått bakom oss, skjutit oss framåt. Oförmodat stor i sin uniform med blanka knappar, pressveckade byxor och med kasken något bakåtskjuten. Ett brett, vitt leende. Precis som på fotot som mammorna tryckt upp åt oss alla att ha med oss när vi flyttade och som fanns i allas våra hem, på en spiselhylla eller på en byrå eller i en bokhylla i brösthöjd.

Pappa som suttit i timmar med Rina och ritat och förklarat, allt om hur motorerna skulle driva raketerna framåt och hur man skulle kunna ta oss alla med till Mars och Månen. Alla ritningarna med Plats för mammorna, katterna, och våra respektive familjer, och Rina och han själv längst fram, längst upp vid spakarna. Rina hade klistrat fast passfoton vid allas platser. Pappas foto var taget samma dag som uniformsfotot som vi alla hade – leende, frisk och stark. Inte mycket yngre än idag, men tillräckligt, tydligen. Tillräckligt mycket för att blir sjuk, för att skrumpna ihop invärtes och dö mellan lakan och täcken i ett eget rum längst bak i storhuset med utsikt mot baksidan. Ritningen var inte riktigt klar ännu, och Rina hade försökt ta med rullen och pennorna och linjalerna till sjukhuset. Hon hade försökt få Lina att ta dem med sig.

Alla förstod utom Rina att de där ritningarna alla skulle bli klara. Det gick inte att förklara för Rina. För Rina var Pappa odödlig. Det var så mycket som de skulle göra tillsammans och då kunde man inte bara gå och dö.

Sedan kom Lina. Hon hade gråtit men låtsades inte om det. Hon ljög och sade att hon hade fått något i ögonen och sköljde länge under kranen. Carolina Wallert gråter inte. Men ljuger gör hon. Hon hade suttit hos Pappa i flera timmar efter sitt pass på sjukhuset och var trött och irriterat. Med Pappa var det bara skit, sade hon, och Rina frågade tusen gånger om när Pappa skulle komma hem igen.

Det var då vi förklarade för Rina att Pappa måste resa bort och aldrig komma tillbaka. Vi kunde inte förklara för henne på något annat sätt. Det där med döden kändes för bräckligt, Rina kändes för bräcklig menar jag. Det var som om hennes band till Pappa var för starka för det, som om han kunde dra henne med sig.

Först ville hon inte förstå, vilken resa kunde vara så oemotståndlig att Pappa måste resa? Sedan sken hon upp och sade att hon förstod att det hade blivit dags. När hon pekade upp mot himlen och vi lättade nickade åt henne och strök med handen över hennes rygg för att hon skulle vara lugn förstod vi inte vad det egentligen var hon just hade begripit. Mars. Den här gången skulle han inte behöva stanna i omloppsbanan. Den här gången skulle Pappa vara först ut, först ned för stegen. Ett litet steg för en människa. Pappa hade lärt henne att alltid ha en liten väska packad med det viktigaste. Hon पोeste över av stolthet och lycka.

25.

När det inte var något fel i hennes huvud var det fel på hennes kropp. Hon var litet tjock, sprang dåligt, såg dåligt och hennes tänder växte snett som

en gammal ranglig gärdesgård. Pappa gav sig ut på eviga långpromenader med henne, tränade henne, lärde henne simma tidigt och tvingade henne att simma kors och tvärs över viken. Alla möjliga uppgifter skulle plötsligt lösas med att Rina sprang eller simmade någonstans och hämtade något, lämnade ett meddelande eller något annat.

Men synen kom tillbaka, läkaren sade att hennes huvud nu växt ikapp hennes ögon, och hon tappade nästan arton kilo och blev för smal så att vi var tvungna att mata henne med bullar och choklad så fort vi kom åt. Och av det fick hon vackra former, och det var samma sommar som hon lät klippa håret så kort som hon har nu och som hon alltid har haft sedan dess. Då var det några somrar som hon var vår drottning, hela öns drottning. Hon var inte bara vacker utan också intelligent och hade Pappas leende och Gud nåde den som vågade röra henne för då skulle Pappa kavla upp skjortärmarna förklara honom krig. Och det visste alla, att det var ett krig som man inte kunde vinna, för Pappa var Pappa, och fortfor att vara det, ända till den där sista sommaren när Emanuel kom. Han arbetade som timanställd hos Gustavsson, fick fast anställning sedan på hösten och en gång sade han till mig att redan första gången han såg henne bestämde han sig att det skulle vara hon och sedan gjorde han ingen hemlighet av vad han tyckte om henne och varför han hängde på baksidan av huset, alldeles utanför tomten i tid och otid. Det var någonting över denna ärlighet och förslagenhet som föll Pappa i smaken och innan någon visste ordet av satt Emanuel där vid köksbordet. Men då var det Pappa, och inte Rina som bjudit dit honom. Pappa ville nog visa att det var på hans villkor och att ingen skulle få nycklarna till Rinas hjärta med mindre än att han självmant gav upp dem.

26.

Det var ren rutin att hon blev kallad, alla sade att vi inte skulle fästa oss så mycket vid det, att man alltid gjorde så efter ett självmordsförsök och att vi istället skulle glädjas åt att självmördare inte var brottslingar enligt svensk lag, oavsett om de lyckades eller misslyckades. Läkarna skulle bara prata med henne, psykologen också, och därifrån skulle de bedöma huruvida det var ofarligt eller inte att släppa ut henne i samhället igen. För

att inte göra så stor affär av det hela följde bara Stellan med som sällskap, vi andra stannade hemma och gjorde vårt bästa för att verka så normala som möjligt, gjorde bara normala saker som att hänga tvätt, hugga ved, fastän man missade tvättlinan och högg i kubben oftare än i klabbarna. Pappa fiskade och mammorna lagade en extra god middag som vi skulle ha när hon kom hem. Han kom hem tomhänt och luktade öl.

Jag tror att det var en torsdag, egentligen skulle vi ha ätit ärtsoppa och fläsk för det gillade Pappa, men mammorna hade övertygat honom om att vi skulle äta en stor stek och han hade gått med på det i utbyte mot en tjock sås och bädd av råstekt potatis. Stellan tog passbåten in till Råfsnäs vid elvatiden på förmiddagen och de väntades tillbaka vid femtiden. Sex timmar alltså.

27.

Läkarens mottagningsrum var dystert och ganska murrigt. Bokhyllorna var i mörkt trä och böckerna var stora, höga, tjocka och hade bruna läderband med guldtext eller var små, djupblå med krusiduller. Skrivbordet var högt och bastant, till vänster två telefoner med sifferskivor och till höger ett pennställ och en ganska behändigt liten skrivmaskin. Fönstret bakom var dolt till hälften av två långgardiner som var uppknutna på två-tredjedelen och fästade i väggen i två krokar fastsatta i träpanelen. Läkaren själv var ung och välklädd under den vita rocken som var ett eller ett par nummer för stor. Han hade ett sådant där sunt leende som var lika bländvitt som Pappas och tog emot med kraftigt handslag och bad oss sitta ned.

Jag kände mig som om jag hade kommit fel, gått in i fel rum, genom fel dörr. Jag kände inte igen min egen syster. Hon tittade på mig med rödgråtna ögon och sade "Men ser du inte att jag är Lina, älskade Stellan, min egen bror, kan du inte berätta för de att det är jag, din storsyster Lina." Och hulkade och snyftade. Hon hade kompresser runt båda handlederna. Gudskelov hade hon vare sig skurit särskilt djupt eller särskilt rätt.

Som om Månens dragningskraft skulle ha någon som helst inverkan på våra jordeliv.

Psykologen talade så mycket om Månen, att Rinas drömmar om Månen, månfärder, skulle vara ohälsosamma. Att en kvinna i hennes ålder inte skulle drömma så mycket, utan leva i nuet. Att hon borde vara införstådd med livets viktiga och goda, och inte bara stirra ut i rymden och fantisera. Det skulle gå illa. Det hade redan gått illa.

Det var som om hon talade till mig via Rina, som om alla orden var riktade till mig. Som om Rinas uppskurna handleder bara var en förevändning för att få tala med mig. Jag mådde illa, kände mig attackerad, ditlurad. Började tvivla på om Rinas sår verkligen var äkta. Kanske var det Lina ändå som satt där i besöksstolen. Det var så typiskt Lina.

28.

Det var bara den där första gången som han hade verkligen velat leka. Han ville vara delaktig, visa att han, Stellan Wallert, också bodde på den där fantastiska, vackra, blå planeten, där man med företagsamhet, lobbying, kapprustningshets och stora, statliga anslag hade lyckats ta sig till en annan planet för att sätta ned en flagga och yttra några plattityder som tyvärr skulle gå till historien och aldrig falla ur modet. Det var när han själv närde rymddrömmar som gavs näring av den aldrig sinande strömmen av tidningsartiklar, tevesändningar och intervjuer med forskare, astronauter och allsköns tyckare. Nu lekte han bara för att det var det enda sättet han visste att döva sitt dåliga samvete, det enda sättet han visste att umgås med sin kusin. För att han kände sig skyldig till hennes eviga månhysteri. För att han trodde att det lika gärna kunde ha varit han.

29.

Pappa låg i hängmattan och läste Rymdens pionjärer. Ibland läste han någonting som var så intressant att han var tvungen att läsa högt. Ibland rabblade han långa listor med fakta som bara han förstod. Vi förstod "längd" och "vikt", men hade svårt att tänka oss nitton ton. Det var först när Pappa förklarade som det blev uppenbart att raketerna faktiskt var så stora som de var. Pappa förklarade gärna och berättade. Han låg i hängmattan mellan björkarna och läste högt för oss där vi satt vid trädgårdslandet på utemöbler av obehandlad furu och drack sockerdricka genom smala sugrör och krigade om vem som skulle få vilken sugrörsfärg. Pappa berättade för oss om kampen mot tyngdlagen, om flytande bränsle, och om kroppars tröghet. Enligt Pappa kunde man uppnå ljushastigheten

med en mopedmotor, bara förutsättningarna var de rätta. Pappa ritade raketer åt oss i en skrivbok, fantiserade fram nya modeller och varianter. Vi åt nygräddade bullar och utvecklade Saturnus 6 och Sojus, lekte Astronaut och Kosmonaut.

Slutet av boken handlade om rymddrömmarna, om kapplöpningen till månen, och varken Pappa, Stellan eller Rina kunde få nog av just det kapitlet. Om och om igen läste man om de nya raketerna som skulle komma, om månlandare och försök med apor och hundar i rymden. Vi gav Bosses och Anns hundar hemliga namn, som Bosse och Ann inte kände till, namn som Bjelka, Strelka och Laika, fast deras hundar inte är tikar. Men det som var mest fascinerande var just människorna i rymden och planerna på att landsätta en människa på månen. Pappas ögon tindrade när han sade det där, ”en människa på månen”, och knäppte händerna bakom huvudet och slöt ögonen och fantiserade. Mammorna förstod inte vad det var som var så fantastiskt. Hellre än att lyssna på Pappa eller skissa på raketer och omloppsbanor runt jorden diskade de, eller bar ner mattor till bryggan för att skura dem och piska dem och hänga upp dem på tvättstreckket bakom huset. De hade inte förstått någonting.

Vi var alla vansinnigt barnsliga när det kom till rymden. Kanske var det för att Pappa var så annorlunda när det handlade om månresorna, för att han var så entusiastisk, så fylld av iver inför det storslagna projektet att det var omöjligt att inte bli smittad. För honom kvittade det om det var amerikaner eller ryssar som var först på månen. För honom var det mer en fråga om att komma dit. I sina drömmar måste han ha stigit ut på månen tusentals gånger. Det är jag övertygad om. Konstigt vore det väl annars.

30.

Pappa monterade upp teleskopet nere hos oss så att Stellan skulle slippa gå hela vägen upp till Storhuset hela tiden, och speciellt inte om natten. Det var rött som löven, fast med en metallisk glans och fyra små rattar för att ljustera skärpan tror jag, höjden och för att låsa benen i en fast position. Han ställde in en speciell träplatta och slog ut tre hål med stämjärn som han stack ned benen i och kontrollerade att de viktigaste delarna av natthimlen gick att se utan att träden utanför kom i vägen. Ville man se en annan del behövde man bara skjuta plattan över golvet bort till andra väggen. Under träplattan låg en duk och trägolvet repades inte det minsta.

31.

Jag hade fallit och stukat både foten och handen och Pappa åkte till fastlandet och tog bussen till Norrtälje och kom tillbaka med ett helt lass

med spel, kortlekar och Vangaratta och Alfapet. Vi kokade honungsmjölk och satt nere hos oss och spelade kort, Finns i sjön, Plump, Skitgubbe och Hej knekt. Pappa var med oss och spelade Vangaratta och Alfapet medan mammorna kokade färskpotatis med dill och stekte aborrefiléer och Pappa lärde oss nya ord som "ranunkel", "ecklesiastikminister" och "glossarium" som jag fortfarande kommer ihåg och kan stava till (hoppas jag), även om jag förmodligen inte minns vad de betyder; jag vet mest att de finns.

32.

Jag och Pappa satt i köket och talade om rymden. Rymden var oändlig och samtalen om rymden oändligt många. Pappa hade alltid tid för mig. Pappa slet sig och satte sig ned vid köksbordet och drack kall pilsner och jag drack kall mjölk och vi satt på samma sätt, med ena benet under det andra så att vi så småningom fick blodstopp och var tvungna att byta ben, satt framåtlutade över bordet, var förtroliga med varandra och ville inte att någon annan skulle få höra.

Pappa jobbade på träbåten den sommaren. Träbåten var ungefär tre meter litet mer tvärsöver och kanske sju meter på längden. Det var en "Petterssonbåt", sade Pappa och fortsatte skrapa. Den var precis så hög att man kunde sola naken med sittdynorna som huvudkuddar och värmen från däckets gick in i kroppen så att man fick värmeutslag på ryggen och skinkorna. Det fanns tjocka lackdroppar som såg ut som bärnstenskulor och luktade sommar överallt runt båten och Pappa hade bar överkropp och en grön keps från ICA-handlarna och polerade båten med en duk som inte dög till något annat längre. Pappa pekade åt mig var det "behövdes tas" och var han skulle börja och hur han skulle angripa vissa fläckar för att det inte skulle bli några repor eller skador på det underliggande träet. Han gav mig en annan mössa och nickade menande åt verktygslådan när han tyckte att jag gav mig an ett arbete med fel redskap. Han dunkade mig i ryggen när han var nöjd eller stolt och mammorna kom ut med kaffe till de *båda karlarna* nere vid båten och jag drack kaffe svart och det var jättegott och inte alls beskt eller surt. Vi skruvade isär hela motorn och bredde ut den del för del på trädgårdsbordet och putsade och donade och fejade och sedan satte vi ihop den igen, det var mest Pappa förstas, utan att ens titta åt ritningen. Vi justerade rodret och masten och bytte lanternorna och fyllde på plastdunken med motorolja och bytte ut fendrarna och såg till att hålen i sittdynorna blev ordentligt lagade med tyg som var så likt det gamla som det bara var möjligt. Sedan fick vi alla lacka, men då var det för mycket

för Pappa. Han satte mig att övervaka de andra och sedan fick de skrida till verket under min insyn. Pappa såg på oss en stund från hängmattan innan han förlorade sig i Rymdens pionjärer och samtidigt som vi lackade överöste han oss med faktauppgifter om raketens längd och vikt och om televisionssatelliter och omloppsbanors högsta och lägsta punkter. Sedan somnade han med boken över det bara bröstet medan vi beströk båtskrovet med lackfärg med ganska styva penslar. Sedan lämnade vi den att torka och gick in för att se på teve och äta söndagsmiddag. Vi fick stek och kokt potatis och ärtor och jag och Pappa fick skära åt oss alla för de hade så ont i handlederna av allt penslande. Sedan gick barnen ned till sig och spelade sällskapsspel, jag och Pappa stannade kvar och såg på nyheterna. Jag vet inte riktigt varför jag minns just den här dagen i sådan detalj. Hände det något i övrigt?

33.

En grej som jag minns jävlig väl och som jag fortfarande bli förbannad över när jag tänker på det är när de gick emot mig hela bunten och pajade teleskopet så att jag fick skulden. Av någon anledning började de mobba mig, Petter sade några jävligt känsliga grejer om Rina som gjorde mig skitledsen och jag hoppade på honom för jag var både starkare och snabbare och så småningom brottade jag ned honom. Jag tänkte ge honom en riktig käftsmäll men då såg jag att Rina och Lina höll på och fittade med teleskopet och sedan lyckades de slå emot något så att det blev en rispa på linsen och helt obrukbart. Pappa hade burit ned teleskopet så att Rina skulle kunna se, jag tror hon var förkyld och hade feber och så fick jag skulden helt plötsligt. Fy fan. Det var sista gången jag verkligen storgrät. Kanske sista gången jag grät överhuvudtaget.

34.

Pappa och Stellan satt vid köksbordet och bläddrade i Clas Ohlson-katalogen och talade om rymden igen. De vände blad, pekade och räknade efter på ett papper; vägde för- och nackdelar. De hade en schematisk skiss över tomten som visade höjd på träden, de hade själva uppskattat höjden genom att mäta ut en meter på stammen, ställa sig en bit ifrån, mäta hur lång metern var i millimeter på det avståndet och hur högt trädet var i millimeter varefter höjden på trädet kunde räknas fram. Det var Pappa som hade kommit på den fiffiga idén och därefter hade de mätt allt i hela trädgården för att vara på det säkra med att platsen som de valde för teleskopet skulle vara den bästa tänkbara. Kommentarer om utsikt från de olika fönstren fanns på papperet och för varje teleskop var de tvungna att gå genom allt igen, dra samma slutsatser från nästintill identiska fakta och

räkna och bläddra och drömma vidare. Det var Pappa som beslutat sig för att köpa teleskopet, Stellan var förstås överlycklig, och de räknade på hur mycket av rymden, speciellt månen, de skulle kunna se beroende på styrkan på teleskopet.

35.

Jag står i en tobakskiosk på Odenplan på våren, hösten och vintern. På somrarna jobbar jag på mudderbåt ute i skärgården ibland eller har semester. Det är egentligen hugget som stucket. Mudderarbetet är avkopplande och jag får träna kroppen litet, röra mig, vilket är mer än vad jag får i den där lilla kuren på Odenplan. På hösten och våren kan man vara ute till viss del, åtminstone tidigt på hösten och på senvåren. Då kan man sitta på en parkbänk och ha uppsikt över om någon går fram till kiosken och då är det bara att låsa upp, kliva in, betjäna. *LUKIB.*

På vintern och tidiga våren och senhösten får man sitta på en pall och läsa, man betar av magasinerna och jag är så utled på dagstidningar att jag inte orkar med att ens ögna igenom rubrikerna. Vem bryr sig om vad som händer iallafall? Däremot sparar jag löpsedlar och ger till Rina, Challengerolyckan t.ex., allt som har med rymden att göra. Något bra måste jag göra av det här kneget. Det är ju inte precis så att jag tänker stå här hela livet. Det här är i väntan på klippet eller vad man nu vill kalla det, i väntan på chansen som jag skall ta och göra något stort av. Franchising verkar rätt spännande om man är driftig som jag. Nått burgarkör kanske, men det verkar litet osäkert. Jag har hört att man får betala en massa pengar bara för att få ha deras logotyp och göra sådana där hamburgare som de gör. Svårt att veta vad man vill.

Jag sitter på förmiddagarna med Illustrerad vetenskap, men den är rätt träig. Populärvetenskap borde skrivas så att den var lättfattlig för alla, även de som inte har doktorsexamen. Måste snacka med Petter om det där, han borde skriva i Illustrerad vetenskap istället för saftkannorna som är reportrar där idag. Det borde vara lätt för honom att få jobb där och det borde väl gå att sitta på ön och jobba och samtidigt ta hand om Rina?

På eftermiddagarna läser jag skvallerpressen och ibland snor jag gamla nummer och ger till Lina. Hon säger att hon vill ha till väntrummen men jag vet att hur fin och förnäm hon än låtsas vara kan hon inte hålla sig borte från alla skvallerblaskorna. Det har hon aldrig kunnat. Hon skall inte tro att hon kan lura sin egen bror.

36.

Lasarettet var tomt och tyst på natten. Tomheten – i den låg njutningen som var nattsköterskans. Man kunde gå längs korridorerna och dra med handen utmed strukturtapeten så att det rasslade som när en pust av västan sliter tag i tusen torkade flugvingar. Det var alltid stjärnklart, molnen vågade sig aldrig in över sjukhusområdet nattetid, och när man såg ut genom fönstren såg man in i kosmos öga, varje planet plågsamt klar och tydlig, himlen var en sandstrand av små prickar eller en tappad kulpåse över ett mörkbetsat bord. Sandalerna smaskade mot golven, tysta ljud av gummikyssar mot kall sten. Man hade mössan i handen – det var var nattsköterskans privilegium; man gjorde som man ville, inga läkare eller översköterskor med strama citronätarminer och förmanande pekfingrar: lasaretsnatten tillhörde nattsköterskan, och med den patienterna. Lina var en av de som blommade upp under nattsköterskans natt. I ett öppet fönster rökte hon en filterlös Trots med 10mg tjära, 4mg nikotin och 100mg frihet utan att fundera över att någon kanske skulle kunna se henne. Hon hade mössan i fickan och håret utsläppt. Men bara då.

Dagtid bar hon sin egen mask, dagsköterskans, med alla tillbehören: den hårt snörpta munnen, tilltalet som var kort i tonen, nedlåtenheten och sättet att titta ned på sin omgivning med högt buret huvud som om hon hade haft en hög, stärkt skjortkrage som inte lät henne böja halsen utan bara snegla nedåt. Hon visade sig bara som dagsköterskan för oss, för henne var vi överläkarna och översköterskorna, det var vi som bannade och förmanade. Mot oss fanns inga andra vapen än våra egna, det höjda pekfingret och den barska rösten, kyligheten, osårbarheten. Vi var aldrig du med henne för hon lät oss aldrig komma dit. Glömde sig korta stunder, sänkte garden men kom på sig och höjde den igen. När natten kom och vi sov kanske hon blev nattsköterskan, men jag vet ärligt talat inte. Hon dolde nattsköterskans förmodligen mjuka och runda kropp under kläder som framhävde dagsköterskans spetsiga och hårda. Kanske att det bara blivit så, att det var en ond cirkel som hon inte kunde rubba. En dag vaknade hon upp hård och kall och trivdes med det. Även om natten? Jag kan bara minnas att vi alltid var hennes patienter. Det var på oss hon sparkade på när hon sparkade nedåt.

37.

Linan honungsmjölks smeker min strupe inifrån, baddar in den i en vit, tunn, söt hinna av ljummen mjölk. Som när jag svalde en synål en gång och läkaren sade att jag skulle äta bomull indränkt i grädde. Jag tyckte alltid att det lät så gott, som att äta moln, små ulliga testar och den feta smaken

av grädde men det var inte så. Ett bett i den mjuka ostsmörgåsen av vitt bröd med solrosfrön som man fångar mellan framtänderna, skalar med tungspetsen. När man biter ihop delar sig fröet i fyra delar, man kan känna perforeringen med tungan och spetsen hamnar för sig som skålen som ekollonen sitter i fast mer ojämn i formen. Det smakar salt smör och osten lägger sig som en tjock, sval matta mot gommen och smakar Danmark. I halsen honungsmjölken, söt och klibbig. Man måste passa kastrullen noga för mjölk kokar så lätt över. Man får skära brödet i centimetertjocka skivor samtidigt som man har noga uppsikt över kokplattan. Man får bre skivorna och hela tiden snegla mot kastrullen. Man får skära jämnt av osten och ställa kastrullen på kvart på plattan, stödd mot plåtkanten som har samman höjd som plattan just av den anledningen. När man är klar lägger man i två klickar honung, rågade teskedar och rör om försiktigt. Smaken är så söt och god. Den blir alltid bättre när Lina gör den, alltid bättre i just den här kastrullen.

38.

Som du ser på skissen är det tre hus. Fyra egentligen. Fem egentligen. Först är det Storhuset, det är det i mitten. På framsidan finns utbyggnaden, eller tillbyggnaden som vi gjorde -59. Då var jag elva. Ned mot vattnet finns Barnens hus. Det ligger nästan vägg i vägg med lillstugan, som var Barnens hus när Pappa växte upp. Nu är det väl mest en bod, eller ett förråd. Och mittemot ligger Sjöboden där pappa har alla verktygen och det egenkryddade brännvinet är gömt. Han har gömt det i botten på den gamla vattentunnan. Vilket liv det blev när Mamma ville kasta den.

Bakom huset finns Bodarna. Där finns det gamla dasset innan vi skaffade mulltoa, där finns gräsklipparen och de gamla verktygen. Där gömde jag fickkniven jag stal, bland verktygen i Pappas verktyglåda. Det var ganska dumt eftersom han alltid använde de gamla verktygen iallafall eftersom han inte ville slita på de nya. Han var sådan. Sådana var de allihop i hans generation.

39.

Varje sommar åkte vi någonstans allesamman. Till en början åkte vi till Katrineholm, till Bornholm och till Danmark. Sedan tog vi oss längre och längre ut i Europa. Målet var att slutligen nå Grekland, men innan det var dags att åka dit hade vi slutat semestra tillsammans och var och en fick försöka ta sig till Grekland för egen maskin eller nöja sig med Pappas berättelser om hur han var där med någon svensk författare och en musiker från Kanada och drack raki och bar sig åt. Men Danmark gillade

vi så mycket att det fick bli en port ut till Europa som vi alltid stannade i på återvägen, liksom för att få välja att åka tillbaka hem igen. Som för att markera att det var ett frivilligt val. Vi stannade i Danmark, i Köpenhamn alltid, en dag eller två på väg hem, skakade av oss vår sista reslusta och njöt av att vara ottyglade. Vi var åskledare! Och i Danmark brann vi.

Vi avslutade alltid alla resor på Pumpehuset där vi dansade och lyssnade på musik och såg danska män och kvinnor leva sina sorglösa liv döpta i spadet efter rød pølse och där livets vägskaal bestod av valet mellan Tuborg och Carlsberg. Danmarsperioden, och överhuvudtaget danmarksvistelserna, var alltid fantastiska. Sorglösa. Bröllopsartade.

Vi dansade till musiken tillsammans eller med andra. Gick iväg med andra eller var tillsammans hela kvällen. Vi var överens om att vår natt var lättsinnig och egoistisk, den var vars och ens natt och ingen förmanade eller bannade eller tittade snett. Alla var förlåtande och överseende och entusiastiska, pekade på vackra pojkar och vackra flickor och dansade, gungade med kroppen och sjöng med i musiken. De spelade Downtown med Petula Clark och vi sjöng med i refrängerna som om vi själva varit med och skrivit texten. Det var en bohemisk, tanklös natt som kunde sluta hur som helst, hos vem som helst men som alltid började på Pumpehuset. Vi släppte våra hämningar, dansade ur oss allt det som vi höll tillbaka hemma, hos mammorna, hos Pappa, i Barnens hus på framsidan av tomten och med två våningssängar med fyra bäddar i samma rum, två män, två kvinnor och alla kusiner eller syskon.

40.

Efter kvällspassen satt vi på Magnetten och berättade historier, spelade ibland plattanstärning på någons hotellrum eller en bakficka till lyxkrogar där vi drack vatten och åt de billiga förrätterna och insöp stämningen. Man lärde känna nya tjejer, men man lämnade dem snart. Jag kände sig rotlös. Jag sökte en livsform. Alltid någon annan, alltid någon annanstans.

Vi drog med oss tjejerna till jazzfiken, till Subsonic, till Salle de Paris och höll små föredrag för dem om jazzens historia som vi hittade på. När vi inte kunde hitta på nya dunster att slå i deras vackra, blå ögon berättade vi om månen. Blått är det förlorades färg. En vecka uppträdde jag som steppdansör på danshaket Tyrolita, iförd smoking och fick många applåder. Men det räckte inte, det var alltid något annat man väntade på.

Jag gjode de ofrånkomliga erfarenheterna, blev djärvare, mera desperat. Jag slets mellan miljöförankringen och någonting nytt, vitalare. Man

hade upptäckt att det fanns en skillnad mellan skärgården och den övriga världen.

Jag vet inte vad de andra gjorde under dagarna, men det sket jag ärligt talat i. Sådan var vår överenskommelse. Vi möttes bara på kvällarna på Pumpehuset, för att se att vi levde allihop och för att visa upp nya erövringar, bräcka varandra. Lina räknade poängen och ledde alltid. Pumpehusnatten var nattsköterskans, och med den de dansande. Pumpehuset drog och lockade och jag arbetade bakom baren där en vecka. Jag lärde mig vilka som sålde vad och vilka man skulle ha uppsikt över och hela den där veckan såg jag att Petter dansade med fel folk, av fel anledning. Jag visste inte, ville inte veta och vågade inte fråga. Dessutom hade vi vår överenskommelse och så var det med det – vi var i Pumpehuset nu, och försten att gå hem utan sällskap var en rökt ål. Så var det bara. Det var så det var.

Pumpehuset var annorlunda nu, det var rött och svart och musiken var hårdare och människorna också. Kanske var det bara vi som var de samma och allt annat i hela världen hade gått vidare. Kanske var det så, och vi kände oss speciella. De tittade efter oss där vi gick, svenskarna, med våra ljusa kläder och luggar och dansade och var sorglösa.

De som drogs till oss var de som var som vi, de som ville leva livet här och nu och som inte lockades av depp och tristess. Vi ville glamma och leka och vi blev fler och fler varje kväll på pumpehuset som arbetade oss tillbaka till något som i efterhand framstod som en sorglös tid.

Vi dansade på vårt eget golv i vår egen takt till vår egen musik. Vi var många och vi var starka och ingen vågade komma upp till oss och sätta sig på oss. Jag var kung då, och det kommer jag aldrig att glömma. Jag vet hur det känns att vara populär. Det känns förjävla underbart.

Ingen oro, bara huvudverken, men den kom efteråt, under den skumpande tåg färden hem igen från Danmark, tillbaka till Stockholm, Norrtälje, Granhamn, Pappa och mammorna. De var främlingar för oss när vi kom tillbaka och vi var främmande för dem i våra sönderdansade kläder och frisyrgeléstela hårfrisyrer. De förstod ingenting, Pappa förstod bara månen och mammorna förstod bara tvätt och disk och matlagning. Vi ville inte bli som de, jag ville inte bli som de. Det tog ofta flera dagar att bli den gamla vanliga Stellan igen. Till skillnad från Pappa som bytte mellan Stålman och Clark Kent i sjöboden på mindre än tio minuter. Den gamla vanliga Stellan, ja. Fy fan vad jag inte trivdes med det livet då.

41.

Trots att Lina bara är något år äldre känns det som om det är minst tio år emellan oss. Lina är helt enkelt lillgammal och det är inte jag. Lina funderar över karriär och jag funderar över flickor. Lina funderar över linneskåp och jag funderar över bilar. Lina läser till sjuksköterska och jag är skoltrött och har tagit jobb på mudderbåten. Vad kan jag säga?

När vi är i stan ser jag henne sällan, jag springer ute, hon är kvar inne och pluggar. Jag funderar inte så mycket över att vi är syskon, egentligen, mest att vi bor under samma tak och när Lina blev tretton kunde vi inte bo i samma rum längre och först fick jag flytta in hos mamma, men sedan fick jag sova på soffan i vardagsrummet och jag hatade Lina för det. Sedan fick hon ett rum på lasarettet och så fick jag flytta tillbaka in igen till mitt gamla rum utom på helgerna då hon bor hemma igen och jag får nöja mig med soffan.

42.

Var var mammorna. Det var en av Pappas ständiga frågor, fast i nutid, presens: "Var är mammorna", han sade aldrig deras riktiga namn. Kanske när vi inte var där, men aldrig annars. Kallade Mamma för Mamma och Stellan och Linas mamma för Mamma. Mammorna var samlingsnamnet och vi lånade det och gjorde det till vårt. Men var var mammorna? Svårt att veta. Jag menar inte som i Pappas fråga. Då var svaret ofta att de gått till affären, gått till tvättstugan eller gått på promenad eller var nere vid bryggan. Jag menar var de var i våra liv. När jag tänker på min barndom ser jag alltid Pappa i bild, ofta i närbild eller extreme close-up, men aldrig mammorna. Mammorna var alltid någon annanstans, jag skymtar deras ben eller nakna underarmar bakom Pappa, men aldrig en mamma i helfigur eller en ansiktsbild. Jag vet inte varför.

Ansikten skall vara så svåra att minnas, men jag kan framkalla Pappas leende på bilden som mamma lät trycka upp i fyra och gav som porträttbild åt oss alla att föra med till våra nya hem när vi nu skaffade dem. Ansikten skall vara svåra att minnas, och jag kan aldrig framkalla mammornas. När jag tänker på Mammas ansikte får jag bara se bilden av Mamma i sorgflor efter Pappa. Jag kan inte ens minnas hur hon såg ut förra julen, förra sommaren, än mindre hur hon såg ut förr. Jag minns Stellas och Rinas och Linas och mitt men aldrig mammornas. Hur kan det komma sig?

När jag tänker på mammorna kommer jag att tänka på bullar och saft och maträtter som gravad lax med hovmästarsås, dillstekt potatis, köttfärsbiffar och lammfärsbiffar. Hasselbackspotatis, stuvad potatis,

ugnsbakad potatis, kall potatissallad med rödlök och dijonsenap, färskpotatis med dill och örter. Potatismos, råstekta potatis med vitlökssmör, potatisgratäng, potatispaj. Pappa älskade potatis. Mestadels åt vi potatis, sås och så någonting till. Mestadels kött eller fisk. Men det var sekundärt, allt kretsade kring potatisen. När jag tänker efter äter jag ganska mycket potatis fortfarande, mycket mer än pasta eller ris. Men det här handlar inte om mammorna, det handlar om Pappa. Det är faktiskt så, Pappa är centralgestalten och ju mer jag låter mammorna vara med desto mer vrider han sig i sin grav och det inte meningen, är alls inte det det handlar om. Inte än åtminstone. Det här får vara ett slags bokslut och i en bok kan man inte ha mer än en huvudperson. Dessutom är det för tidigt med mammornas gravskrift ännu, vi måste låta dem dö först. Konstigt nog känner jag inte samma känsla inför det som för Pappa. Men jag väntade mig i och för sig ingenting annat.

43.

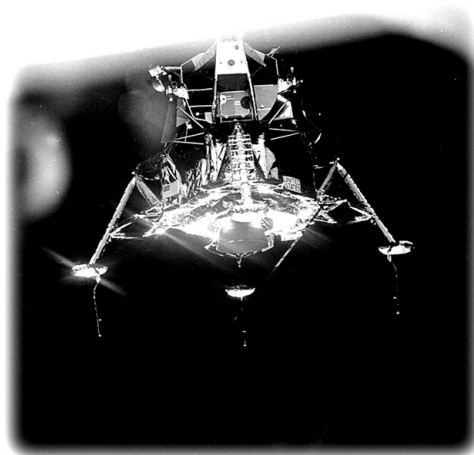
Det är klart att det pratades. Det var en ö. Det var en ganska liten ö. Det var två kvinnor och en man under samma tak. Det är klart att det pratades. Det borde inte göra någon förvånad. Är du man har du redan tänkt tanken.

Jag tror inte att Pappa lät sig bekommas det minsta. Det fanns alltid möjlighet att vrida situationen så att den passade. En man med två kvinnor under samma tak luktade osedlighet i de inavlade skärgårdsbornas intorkade hjärnor; en man med två kvinnor under samma tak som inte förlät sig åt osedlighet var ingen riktig karl.

De som kände Pappa visste förstås hur det verkligen förhöll sig och då fanns det heller inget behov att tala om det, åtminstone inte när vi var närvarande. Vi visste ingenting, funderade inte. Det var förr, och tanken på sex var inte född ännu. Åtminstone inte för oss. För oss var det inget konstigt med en pappa och två mammor under samma tak. Det hade alltid varit så, det var naturligt. Jag funderade aldrig över att Lina och Stellan var faderlösa sju månader om året. Efteråt ter det kanske sig litet konstigt, men jag tror att Pappa alltid var så närvarande att det aldrig kändes så där faderlöst. Så här i efterhand kan jag faktiskt inte komma ihåg en enda situation där Stellan och Linas mamma är med men inte Pappa. Märkligt, egentligen. Det kan inte vara så, jag minns fel förstås, stoppar in en Pappa i varje minnesbild av köket i lägenheten på nedre botten på Luntmakargatan 7. Pappa arbetade, arbetade över. Han kan omöjligt ha varit med jämt, men i minnet är han alltid det, alltid närvarande jämt.

Precis som i barndomstankarna där Pappa är med överallt, i månlandaren, i flygplanen under kriget, i teve, överallt. Till viss del säkert på grund av lögnerna. Eller kanske rövarhistorier är ett bättre namn? För meningen var väl aldrig att vi verkligen skulle tro honom och lägga det så på minnet? Han var väl bara mån om att få vara det för oss som han ville vara, stålman, riddare, astronaut. Förstod aldrig att det räckte gott med att vara bara Pappa och Polis. Stoppade in sig själv överallt.

Kanske är det därför jag har fortsatt. Fortsatt att stoppa in Pappa överallt. Luntmakargatan 7. Fotbolls-VM. Kanske är det jag själv som har konstruerat alla lögnerna om Pappa i efterhand? Det verkar ju löjligt att han har berättat så märkliga lögner som är så lätta att genomskåda, eller hur? Jag menar, Pappa bakom spakarna på Apollo 11. För oss då hade det ju varit lika spännande om han varit bakom ratten på en rallybil, och det kunde ju vara sant. Varför kände han sig tvungen att ta i så förbannat?

— Efterord av Petter —

Det är så här jag har tänkt: det är svårt att komma ihåg ett helt liv, speciellt om man måste göra det under en och samma kväll. Också om det inte är ens eget liv, utan någon annans. Jaja, snarare ens eget liv genom någon annans. Du vet vad jag menar, du är ju rollspelare.

Så här: nedan listar jag några händelser som är viktiga för mig, som jag tyckte var fina eller har en speciell relation till. Det är inte säkert att de är speciella för dig, eller dig som Petter, eller hur? Men jag vill att du skriver ned stödord kring varje händelse – vilka texter hör till den och hur har du uppfattat dem? Du kan inte sitta och slå i det här häftet under pågående spel, det är bara ivägen. Ungefär som tärningar och regler, du förstår.

Men ännu hellre vill jag att du kompletterar min lista av viktiga händelser. Vad du fastnade för, eller sådant du minns som jag inte mindes när jag skrev ned allt. Jag kan ju knappast veta bäst, isåfall skulle ju ett huvud vara bättre än åtta, och det är inte fallet. Du skulle ju också kunna vara en exceptionellt dålig spelare, men jag tror inte det.

Alltså, sammanfatta det här häftet under de här rubrikerna och lägg till de rubriker (och sammanfattningar) som du saknar. De sidorna river vi av sedan och koncentrerar oss på just dem när vi spelar. Man kan kalla det en spårvagn, på samma sätt som det är en spårvagn att spelarna bestämmer händelseförloppet under spelets gång. Men det är ointressant. Vad som är intressant är hur du kombinerar dig med det här – det ser jag fram emot att få se. Jan och Tobias har förstås hjälpt mig med den här biten. Jag kan ingenting om sittande och stående spel (förklaras på nästa sida), om hur man lägger upp ett "arr" eller formulerar sig så att det går hem i rollspelssalongerna. Alltså, använd den här tiden till att tänka efter före. Tänk dig att nästan 50% av spelet bestäms nu, i förväg med grundval av vad du tänker och skriver nu, och gör det här *på allvar*. Pappa hade uppskattat det.

Återbesök i terminologiholken –
stående och sittande spel

Inga spår efter Alex har flera nivåer av spel på samma scen samtidigt. En händelse kan utspela sig i ett minne eller i spelets verklighet. Spel kan också snabbt växla mellan dessa två lägen. Av olika anledningar använder vi någonting som kallas "sittande och stående spel". När man sitter befinner man sig i spelets verklighet och när man står befinner man sig i minnen, i drömmar, i återberättandet av faktiska skeenden etc. *Så småningom när spelets form för just er blir tillräckligt klar luckrar vi upp detta, men vi börjar med denna klara distinktion mellan sittande och stående spel.*

Vi kan ta ett exempel: Stellan, Lina, Petter och Rina sitter i soffan i Barnens hus på tomtens sjöside och talar. Detta representeras av spelande sittande på stolar. Stellan och Lina grälar om hur honungsmjölken kokades och tar sig så småningom upp i ett stående spel där Stellan och Lina är minnen och minnen av hur honungsmjölken kokades spelas ut. Men vems minne är det? Om det är Stellas minne (vilket man som spelare måste hålla reda på, vi kan tänka oss att Stellan reste sig först och därför styr) lägger Lina i tre skedar honung eftersom Stellan minns sötman väldigt starkt; Lina minns inte sötman utan sitt recept, en sked honung endast. Kanske tar Lina över scenen och visar Stellan hur det verkligen låg till (på ett plan är Stellan och Lina som fortfarande sitter i barnens hus och grälar scenens tilltänkta publik) – på något sätt som inte blandar bort korten för spelarna.

Kanske genom att Stellan får spela sin scen till slut och att Lina reser sig och styr, eller genom att Linaminnet inte betar sig i enlighet med hur (den sittande) Stellan önskar. Men det är inte slut här! *Petter och Rina som fortfarande sitter kan när som helst kalla tillbaka Stellan och/eller Lina till sittande spel genom att tilltala dem.* Plötsligt säger Petter, "Men Stellan, så var det väl inte!" varvid Stellan förväntas sätta sig ned och kommentera Petters utspel. Kanske växlar Petter och Stellan ett par ord och Stellan reser sig upp och fortsätter (kanske med Petters version införlivad), eller slutar Stellan med sitt stående spel, och så vidare. Lina påverkas förstås på samma sätt. Man kan också göra en poäng av att *inte* reagera på Petters input, vilket är samma sak som att ignorera någons tilltal. Oartigt men ibland nödvändigt.

Om andra roller: Det är inte meningen att du skall spela en annan roll än Stellan. Man kan i och för sig tänka sig att du spelar någon av dina kusiner. Men ingen annan såvida inte situationen är väldigt exceptionell eller någon av spelledarna uppmanar dig att ta en annan roll. Den viktigaste insikten är att du inte spelar den rollen, utan någons (den styrandes i scenen) minne av rollen. T.ex. kan mjölkmannen spelas väldigt olika beroende på i vems minne man befinner sig. Det är enkelt, kraftfullt, och vi kommer att prata om detta innan vi börjar spela. Var inte rädda för att "göra fel" – rocka istället. Det kommer att gå precis hur bra som helst.

Allt gott,

Ian & Tobias

Pappas begravning

Äntligen. De sista månaderna har varit en enda lång väntan inför den här stunden; det känns som en befrielse. Det är egentligen ganska sjukt. Det brukar heta att döden är det mest naturliga som finns, men det är inte sant. Det är det mest onaturliga som finns. En människa som varit en del av ens liv så länge man kan minnas, alltid faktiskt, försvinner. Det finns ingenting mindre naturligt. Överallt ser jag nackar och ryggtaflor och förväntar mig att det skall vara Pappa, att han skall vända sig om och le mot mig, det där berömda leendet, du vet, som vi har på foto. Sedan skakar vi hand, ett manligt fast handslag, och sedan bär det iväg. Vi åker hem till Granhamn och ställer till med ett kalas à la Pappas standard och allt blir bra igen. Det är svårt att övertyga sig om att det faktiskt aldrig kommer att ske.

Petter och Rina

Du har alltid undrat hur Petter och Rina har det ensamma här ute. Det kan ju inte finnas mycket att göra. Vad gör de om dagarna? Blir de inte trötta på varandra, går de inte varandra på nerverna?

Pappa får sjukdomsbeskedet & Pappa på lasarettet

Jag var ute när han fick budet och ute när han förklarade för de andra vad som hade hänt. Jag kom hem och hittade alla i upplösnings-tillstånd. Det var hemskt. Vi visste inte vad vi skulle göra. Hur talar man om något sådant? Hur förhåller man sig till hela situationen? Man kan ju inte precis vakna varje morgon med inställningen att man måste göra så mycket som möjligt av dagen som ligger för ens fötter. Då blir man ju tillslut galen och går varandra på nerverna. Hur klarar man av att bara fortsätta att leva normalt?

Nattvak hos Pappa

Tyst och tankfull Stellan. Alls inte upplagd för att leka, säger ifrån. Vill egentligen inte prata. Väntar bara på Lina som är på lasarettet hos Pappa. Vill veta hur det är med Pappa. Skäms för att han inte är där själv. För att han varit där så mycket, bara en gång faktiskt. Han har varit på väg flera gånger men vänt om och sedan ljugit när han kommit tillbaka. Suttit på ett kondis i Norrtälje istället och trösttit.

Stellan är Pappas favvo

Om det överhuvudtaget var så att Pappa favoriserade någon så favoriserade han Rina. Om det var så att någon blev favoriserad av Pappa var det Pappas fel – eller hur? **Du är sist ut**, efter alla andra, och **då är du Pappa** och **alla andra är Stellan**. Och de har haft sönder teleskopet och de är dåliga dåliga dåliga! Men **Rina får vara Rina** och måste tröstas för att den där odågan till Stellan har slagit sönder teleskopet. Du lovar att köpa ett nytt. Till slut blir du för arg, vreden kokar över och **du kliver över in på det andra lagets planhalva och ger den Stellan där stryk**, men **inte förrän han är ensam** kvar på scenen där.

Läkarutlåtande om Rina

Obs! Rina spelas av Lina.

Du är Stellan. **Du är på lasarettet med Rina**. De skulle bara prata litet med henne. När som helst kommer de vända sig om för att Prata med dig. Dina ben skakar och du svettas. Kräktes du? Blev det verkligen så obehagligt? Det kändes som om hela ön stod i fönstren och tittade när ni kom tillbaka med passbåten.

Disko i Danmark

Det var den lyckligaste tiden i mitt liv, resorna när vi var fria, själva, vi upptäckte vårt eget Europa. Det var alltid ett sådant jävla ös! ÖS! Vi tog oss långt ut i förorten och sedan rusade vi in till stadskärnan, dansade och drack. Det var alltid ett sådant jävla tryck! Kvällarna i Danmark som fick oss att överleva resten av den övervakade sommaren. Det var OOOH! och det var AAAH! och bilarna startade och körde iväg med en jävla ryck, det föll mjuka dok av brinnande stjärnor. Varje kväll sade vi: det blir ikväll.

Pappa och Paul Petersen

Hur var det egentligen med Pappa och Paul Petersen? De kände varandra och Paul Petersen skrev någon låt som kanske handlade om Pappa på något sätt, eller hur var det? De brevväxlade och Pappa satt och läste Pauls brev på verandan och tog sedan ut ackorden på gitarren och spelade och tvingade oss att vara med och sjunga trots att det var en rätt läskig sångtext, om du förstår.

Pappas födelsedag

Jag vill bli som farbror Anton. Varje år hör jag honom tala och jag blir så inspirerad till att göra allt, ta mig an världen om så skulle vara nödvändigt. Jag blir så fylld med energi. Jag blir så helvetiskt trött på mitt gamla liv – vad kan jag förändra?

Apollo i trädgården

*Jag var så innerligt jävla trött på den där leken men vad kunde jag göra. Försök själv att titta in i hennes hundögon och neka henne någonting. Men jag kände ändå att jag var tvungen att protestera, visa för alla andra (utom för Rina) att jag verkligen inte hade roligt – i varje gest. Jag hörde systrarna fnittra på andra sidan viken.
Jag är dåligt samvete, så är det bara. Men leken hade förändrats och det var svårt att hänga med och jag vill heller inte göra Rina arg. Det hade jag inte orkat. Bäst att låta Petter vila litet, låta honom och Lina vara ifred själva en stund.*

Lina och Petter

Det är just likt Lina. Hon är en djävul i C-kupa. Slår till när man minst anar det. Jag såg hennes pekfinger hötta i luften och visste att om vi gick tillbaka in i huset skulle vi få höra hennes utskällning. Stackars Petter.

Rina går i sjön

Jag satt med Pappa uppe i storhuset och drack kaffe med ganska mycket mjölk men det var äckligt ändå. Jag minns det mycket tydligare än vad jag minns vad jag gjorde när Palme dog men det är jag nog ensam om, säger Lina. Vi satt och tittade på den där bilden av den kvinnliga kosmonauten som dricker i rymden och jag tror att Pappa tyckte att hon var lika vacker som jag. Det var på baksidan av huset, och det var därför vi inte hörde någonting alls. Mjölken hade fått stå ute, så den gjorde inte kaffet mycket svalare.

Stellan frågar Rina om det var hans fel

Jag var tvungen att fråga henne: "Var det mitt fel?" Jag hoppades att hon skulle förstå – att hon skulle säga nej, att hon skulle lösa mig från mina samvets kval. Var det mitt fel? Det var ju min rymdnoja som smittat henne. Det kunde lika gärna ha varit jag som åkte dit – det kunde lika gärna ha varit jag som blev som hon blev. Ibland kände jag mig verklighetsfrånvärd på något sätt – som om jag inte riktigt levde i samma värld som alla andra. Var det början till samma vansinne som hade bitit Rina?

Pappa på band

Pappas röst hittar hit också. Du vet att Pappa spelar in, du har hittat bandet, du har lyssnat på hans olika inlägg, du vet vad han säger, du vill berätta. Alla de andra borde också få veta, du vill ha deras beröm, vill lapa i dig deras komplimanger.

Månlandningen

Rina gav mig ytterligare en möjlighet att fråga henne om det var mitt fel eller inte. När Armstrongs klassiska replik kom sade vi alla med: "A small step for a man, a giant leap for mankind."

My Dad

(Paul Petersen)

He isn't much in the eyes of the world
He'll never make history
No, he isn't much in the eyes of the world
But he is the world to me

My dad, now here is a man
To me he is everything strong
No, he can't do wrong, my dad

My dad, now he understands
When I bring him troubles to share
Oh, he's always there, my dad

When I was small I felt ten feet tall
When I walked by his side
And everyone would say "That's his son"
And my heart would burst with pride

My dad, oh I love him so
And I only hope that some day
My own son will say
My dad ... now here is a man